

William Voltz

ZAVLEČENI DO ANDROALFY

Přeložil Michaela Straková

Už jste někdy slyšeli o Medúziném moru? Nemusíte dlouho přemýšlet. Nevíte, co to je.
Určitě teď čekáte, že ode mě uslyšíte učená vysvětlení, ale z toho nic nebude. Samozřejmě, že naši lékařští odborníci, kterými se to na ASTO IV jen hemží, mají pro tuto nemoc dlouhé latinské jméno. Slovo Medúzin mor přímo nesnášejí. Vůbec se všemožně snaží, abychom zapomněli na to, čím trpíme. V naší blízkosti hovoří jen šeptem a zakrývají si ústa dlaní. Přitom jim beztak nikdo nerozumí.
Něco vám povím: já vám to celé •vysvětlím po svém.
Představte si, že za dva měsíce musíte zemřít. Samozřejmě si to představit neumíte. Nikdo to neumí. Ale můžete to zkusit.
Představte si, že víte, že za dva měsíce zkameníte a pak se roztříštíte jako skleněná figurka.
Já mám hodně živou fantazii, věřte mi. Není pro mě tak těžké, představit si svůj konec. Už jsem totiž několik svých přátel viděl tady na ASTO IV zemřít na Medúzin mor. Leželi rozbiti na kusy tam, kde se zhroutili, a byli dočista zkrystalizovaní. Noha jednoho chudáka se roztříštila na tolik kousků, že to ošetřovatelé prostě zametli koštětem. Medúzin mor způsobí, že postižení se promění v kámen. Víte přece, Medúza je ta příšera z řecké mytologie, jejíž pohled způsobil, že lidé

zkameněli. Medúzin mor se navenek téměř nedá rozpoznat. Nemocní nejsou ani nijak zesláblí. V jejich těle se však, jak tvrdí doktoři, odehrává přímo v každém jednotlivém atomu jistý ještě neprozkoumaný pochod na hyperenergetické bázi. Náboje atomů se změní, vedou ke tvorbě krystalických skupin se zvláštními frekvencemi záření a v posledním stádiu způsobí, že lidské tělo zkamení.
Tak to je Medúzin mor!
A já, seržant Hegete Hegha, ho mám.
Ano, jsem ten Hegha, který na posledních olympijských hrách vyhrál běh na dlouhou trať. To, že jsem tak najednou zmizel veřejnosti z očí, připisovala oficiální místa mé poloprotéze, kterou nosím na levé noze.
Ztrátou levého lýtka a chodidla celé moje neštěstí začalo. Přistáli Jsme s výzkumnou lodí 8080 na jedné z těch malých pouštních planet, které vypadají tak mírumilovně jako babiččina kuchyně a jsou tak jedovaté jako dědečkův tabák.
Byl jsem tehdy v dobré formě, uběhl jsem 10 000 metrů za 20:06:7. Poslali mě se dvěma roboty ven, protože jsem odborník na poli robotiky. Hned jsem měl takový zvláštní pocit. Byl jsem ozbrojen víc než celá armáda a vysílačkou jsem nepřetržitě dostával dobré rady od majora Halgora Sörlunda. Nic se nemohlo stát.
Sbírati jsme vzorky minerálů a hledali primitivní formy života. Náhle se přede mnou z díry vynořila malá věc. Nebylo to větší než pes a vypadalo to mile. Poskakovalo to kolem obou robotů. Pak se to jako naolejovaný blesk rozeběhlo pouští.
Podívejme se, řekl jsem si, to by byl tréninkový partner!
Rozeběhl jsem se za ním. Roboti zůstali daleko vzadu. Sörlundovi se moje sportovní ambice moc nelíbily a zavelel k ústupu. No prosím, on Je major, a já jen obyčejný seržant. Otočil jsme se na podpatku. Té zatracené věci se ale naše hra zalíbila a teď pronásledovala ona mě.
A byla rychlejší než já.
Když mě to dohonilo, rozevřelo to tlamu, která byla dvakrát větší, než by tipoval i ten největší pesimista. Než jsem si stačil pomyslet, že má možná něco proti rychlým Pozemšťanům, tlama sklapla. Moje levá noha až ke koleni zůstala na pouštní' planetě. Tedy, přesněji řečeno, i s tou příšerou ji oba roboti zničili paprskomety.

Když jsem znovu přišel k sobě, skláněli se nade mnou dva doktoři.
„Tak ven s tím, doktore," bylo první, co jsem řekl. „Budu moct ještě někdy běhat?"
Drželi mi dlouhou přednášku, kterou j sem přerušil tím, že j sem si prostě přetáhl deku přes hlavu. Jedno mi bylo hned jasné: příští medaile bude vyhrávat někdo Jiný, Dostal jsem poloprotézu, na níž jsem se nějaký čas se zachmuřenou tváří učil chodit. Když jsem začal zdravotním sestrám překážet a jednoho robota přeprogramoval tak, že štípal vrchní sestru do zadečku a recitoval pasáže z *Utrpení mladého Werthera,* byl jsem uznán za zdravého natolik, aby mě mohli předat majoru Sörlundovi.
„Jste bledý," konstatoval major. „Měl byste se zase nechat trochu provětrat galaktickým větrem, seržante."
A tak jsem majora opět následoval na palubu průzkumné lodi 8080, která nás dopravila do oblasti eminentního zájmu Bluesanů,Tam jsme podnikli mnoho expedic.
Když jsme se vrátili, byli z posádky kromě majora Sörlunda a mé naživu ještě nadporučík Cole Harper, poručík Son-Hao a seržant Imar Arcus. Všichni ostatní zemřelí na Medúzin mor.
Všechny Čtyři nás odvezli na tajnou planetu ASTO IV. Je to nádherná, zelená planeta, velká asi jako Země a už desetiletí slouží jako medicínsko-biologické výzkumné středisko impéria. Je tu tolik lékařů, biologů a farmakologů, že po sobě šlapou.
Myslím, že ASTO IV je proto tak tajná, aby se nikdo neznepokojoval. Sörlund tomu říká rajské vězení. Když se dívám z okna svého pokoje, mám chuť dát mu za pravdu. Nejdřív je vidět jen park, ale hned potom rozeznáte spousty ošetřovatelů a pomocníků v bílých pláštích.
Ne, že by nám něco chybělo. Je tu všechno, nač si člověk vzpomene. Jen jedno není možné: odejít odsud jako nemocný člověk. A protože Medúzin mor je smrtelný, je třeba smířit se s tím, že člověk v tomto ráji zemře.
Před několika dny mi seržant Imar Arcus řekl: „Jestli nám opravdu zbývají už jen tři měsíce, obětoval bych jeden z nich na pořádnou práci ve vesmíru."
Včera do mého pokoje přišel poručík Son-Hao.
„Pozorují nás," řekl mi místo pozdravu.
„Vím," opáčil jsem. „Celá armáda lékařů sleduje každý náš krok."

„Nemluvím o lékařích, Hegete," řekl.
„Ne?" podivil jsem se.
„Ochomýtají se tu nějací chlápkové, co dělají charakterové studie," vysvětloval Son-Hao.
„Tajná služba?"
„Možná, každopádně se tak chovají. Občas se zajímají i o jiné nemocné, ale zjistil jsem, že se jejich zájem soustřeďuje na nás.*'
„Ví o tom Sörlund?"
Son-Hao se nejistě usmál. „Právě jdu od něho." .
„Nic spí."
„Půjdu za ním," řekl jsem ochotně. Ale do chvíle, kdy píši tyto řádky, jsem u majora nebyl. Ptám se, proč tohle všechno vlastně píšu. Ale co má dělat Člověk, který čeká na svou smrt?

* * *

Píšu dál.
Stalo se tolik nečekaných věcí, že se cítím skoro nucen pokračovat ve své zprávě.
Asi tři dny po tom, co poručík Son-Hao vyslovil své podezření, se na ASTO IV objevil malý muž s řídkým věnečkem vlasů. Vypadal jako kněz, ale kněz to nebyl. Byl nositelem buněčného aktivátoru a platil za jednoho z nejnebezpečnějších mužů Impéria.
Byl to Allan D. Mercant, solární maršál Allan D. Mercant, šéf galaktické rozvědky.
Nepatřím k těm, kterým se okamžitě rozklepou kolena, spatřili nositele buněčného aktivátoru, ale považoval jsem za správné okamžitě informovat Halgora Sörlunda.
„Nechci rušit," vyhrkl jsem, když jsem vstoupil do jeho pokoje. „Přišel jsem jen, abych ti řekl, že je tu Mercant, *Allan D. Mercant."*
„Vím," odpověděl lhostejně. „Viděl jsem ho před pár minutami z okna." Díval se na mě s očividnou nevolí.
„Tak *co ještě]eT* zeptal se nakonec.
„Halgore, to je *A Han D. Mercant"* řekl jsem naléhavě.
„Ano, ano," zabručel. „Já vím."
Vtom se rozlétly dveře a dovnitř vpadl seržant Imar Arcus.
„Mercant je tu!" vyhrkl.
Zle jsem se na něj podíval a Sörlund se zle díval střídavě na mě a na něj, což mělo za následek, že se Arcus na nás díval rovněž zle.
Zatímco jsme se na sebe tak dívali, vešel seržant Son-Hao a řekl:

„Věděl jsem, že mám pravdu. Teď je tu dokonce Mercant."
„Zavři prosím dveře, Imare," řekl major Arcusovi „Počkáme na Cola Harpera, než začneme."
Sedl si na židli, Son-Hao se usadil na majorově posteli, Arcus stál vedle dveří a já se držel v Sörlundově blízkosti, abych viděl jeho tvář, až přijde Harper.
Harperovi to trvalo dost dlouho. Když se konečně objevil, přelétl pohledem naše shromáždění a přimhouřil oči.
„Tak vy už to tedy víte," řekl věcně.
„Víme," přikývl Sörlund.
„Mají s námi něco za luhem ."řekl Son-Hao.
„Jak víš, že Mercantova návštěva tady souvisí s námi?" zeptal se Arcus.
„Nebudeme se hádat kvůli hloupostem," napomenul je Sörlund. „Jde o to a v tom se asi shodneme získat z Mercantovy přítomnosti co nejvíc."
Někdo zaklepal na dveře. Byl to šéflékař dr. Blayton. Kysele se na nás podíval.
„Následujte mě prosím, pánové," řekl. „Je tu někdo, kdo by s vámi rád mluvil."
V té chvíli jsem zapomněl na ASTO IV i na svou nemoc. Myslel jsem jen na Allana D. Mercanta.
V Blaytonově kanceláři nás očekával malý, příjemně vyhlížející muž.
Allan D. Mercant! , „Dobrý večer, pánové," pozdravil nás. Pak se obrátil k dr. Blaytonovi:
„Nechtě nás prosím pár minut o samotě, dr. Blaytone," řekl zdvořile.
„Váš osud je mi znám," pokračoval Mercant, když Blaytonovy kroky na chodbě dozněly. „Vím, jak to s každým z vás vypadá. Delší dobu vás pozorovali mí agenti."
„Toho jsme si všimli, pane," oznámil mu poručík Son-Hao.
Mercant se usmál. „Viděli jste při
práci několik mužů místní lokální výzvědné služby. Ale neobjevili jste jediného agenta galaktické rozvědky ! V naší organizaci nepracují břídilové."
„Promiňte, pane!" vyhrkl Son-Hao.
„Zvládáte svůj osud obdivuhodně," pochválil nás Mercant. „Jste duševně stabilní. Návrhy, které vám sdělím, bych neudělal žádnému

zdravému členovi naší organizace. Pokud byste je přijali a provedli plánovanou operaci, zemřeli byste totiž s jistotou dříve, než uplynou dva měsíce, které vám zbývají."
Sörlund zvedl paže jako fakír.
„Pane," řekl naléhavě, „neexistuje úkol, který bychom nepřijali. Tady na ASTO IV jsme pohřbeni ještě zaživa. Je to krásná rakev, to ano, ale není to nic pro nás."
„Galaktická rozvědka," pokračoval Allan D. Mercant, jako by majora neslyšel, „provedla řadu riskantních a smělých operací. To, co máme v úmyslu teď, se s nimi ale nedá srovnat. Náš plán se zrodil z poznání, že není jiná možnost, než poslat muže, kteří se nebojí smrti, do pekla."
Všechno, co Mercant dosud řekl, znělo uším pěti odsouzenců k smrti velice lákavě.
Mercant nás detailně informoval o situaci v galaxii. V Mléčné dráze panoval napjatý klid. Studená válka
s Akonany toho ovlivňovala stále víc. Na obou stranách rostla aktivita Špiónů. Vládnoucí rada Akonu však údajně o ničem nevěděla.
Daleko znepokojivější však byly události na planetě Quinta, kde se nacházela přepínací stanice transmiteru Twin. Už zhruba čtyři týdny tam byly pozorovány podivné jevy. Malá mléčná dráha, ležící před Andromedou, která byla rovněž vyobrazena na stropě kupole přepínací stanice, se v pravidelných intervalech rozsvěcovala. Bylo zřejmé, že v rámci tohoto malého hvězdného systému funguje velký transmiter.
Tento velký transmiter očividně nepřetržitě vysílal. Ještě znepokojivější byla skutečnost, že přijímací stanice byla v soustavě Horor. Někdo posílal do Hororu obrovské množství věcí. Nebylo zapotřebí příliš fantazie, aby člověk přišel na to, že se musí jednat o vesmírné lodě.
Nathan, biopozitronický supermozek na Luně se domníval, že Maahkové byly podrážděni zničením své pevnosti. Arkonidan Atlan naléhavě varoval před nelidskou tvrdostí a chladnokrevností Metanů. Věděl, jak jsou nebezpeční, neboť pamatoval strašlivou válku, kterou před deseti tisíci lety s Arkonidany svedli.
Nathan dále sdělil, že na základě dat, která jsou,k dispozici, nemůže být pochyb o tom, že.Maahkové formují v soustavě Horor mohutné

flotily. Protože v soustavě Horor nebylo co dobývat, zůstávalo jen jedno. vysvětlení: připravovala se invaze.
„Proto musíme za každou cenu zjistit, co se v soustavě Horor děje," řekl Mercant. „Musíme tam poslat několik mužů."
„Řekl bych, že budeme mrtví dřív, než vůbec otevřeme oči v soustavě Horor," řekl major Sörlund.
„Ale my vás nepošleme jen tak transmiterem," opáčil Mercant. „Budete na útěku, S vámi bude pět Maahků, které předtím osvobodíte."
Dívali j smě se na něj a nebyli j smě schopni slova. Začal nám do podrobná líčit svůj plán, plán, který mohl vzniknout jen v jeho geniální hlavě. Hovořil téměř tři hodiny. Zdálo se, že jeho plán nemá chybu. Byl vybudován přísně logicky a bral v úvahy všechny varianty, které se mohly vyskytnout.
„Tak," řekl Mercant s nejnevinnějším úsměvem na světě. „To byla teorie. Teď z vás naši specialisté budou muset udělat schopné agenty."
Způsob, jakým své oznámení proměnil ve skutečnost způsobil, že jsme si brzy začali přát, abychom mohli ležet na klinice dr. Blaytona a čekat na smrt.

* * *

Nejprve přišla na řadu teorie. Z Mercantových učitelů se vyklubali tři tvrdí, ledoví hoši, kteří ze zásady nebyli nikdy s ničím spokojeni. Museli jsme opakovat všechny detaily Mercantova plánu, až nám bylo Špatně.
Hlavní otázka našich učitelů zněla: „Co uděláte, když...?"
Přicházeli s variantami, které by nás nenapadly ani ve snu. Špatné bylo, když nikdo z nás nedokázal odpovědět k jejich spokojenosti. Pak následovalo doučování.
Když jsem se večer vyčerpaní vraceli do naší společné ložnice, měl jedině Sörlund dobrou náladu,
První část teoretického vyučování trvala čtyři dny. Pak si nás opět zavolal Mercant.
„Teď vás čeká hypnotický rychlokurs,[1'] oznámil nám. „Budete pak plynně ovládat řeč Metanů, takzvaný kraahmak. Tuto svou schopnost však před svými budoucími společníky nesmíte nikdy dát najevo. Dostanete od nás translátory a budete se s Metany dorozumívat výhradně jejich prostřednictvím."
Ještě týž den jsme speciální lodí galaktické rozvědky opustili ASTO

IV. Dopravili nás na planetu Kahalo. Mercant nás nechal hlídat, jako bychom byli nejcennější poklad Impéria.
„Odsud vás dopravíme do soustavy Twin," vysvětlil nám. „Na planetě je už pět z osmi Metanů, které jsme zajali."
„Nemyslíte, že Maahkové budou mít podezření, když je rozdělíte a pět z nich pošlete na planetu, kde je přepínací transmiterová stanice?" zeptal se Sörlund.
„Dobrá otázka, majore," odpověděl Mercant pochvalně. „Maahkové na Quintě se domnívají, že jejich tři přátelé zahynuli při pokusech. To samozřejmě posiluje jejich odhodlání k útěku. Také jejich přítomnost na Quintě jim byla dostatečně vysvětlena. Každý den jsou přivedeni do přepínací stanice, takže vidí obrovskou obrazovku. Tam je bombardujeme otázkami o činnosti transmiteru v malém hvězdném systému a v soustavě Hororu Maahkům se musí zdát logické, že se to snažíme zjistit. Ani ve snu by je nenapadlo, že budeme fingovat jejich útěk. Kromě toho," zasmál se Mercant, „to bude *opravdový* útěk, pánové. Jen pár mužů na Quintě bude vědět, o co jde. Jakmile se dostanete na Quintu, bude vám přidělena určitá práce. Budete mít příležitost navázat s Maahky kontakt. Jakmile se to podaří, spojíme se s vámi, abychom provedli poslední nezbytné přípravy."

* * *

Planeta Quinta je pátá největší planeta soustavy Twin. Je to vodní svět
s přitažlivostí 1,76 g, který má jen jeden jediný kontinent. Onen kontinent zakrývá severní pól jako klobouk. Jako všechny planety umělé soustavy má i Quinta vlastní rotaci a otočí se kolem vlastní osy za rovných třicet hodin.
První, co jsme na Quintě spatřili, byly známky přítomnosti mnoha pozemských superbitevních lodí. Především gigantické vesmírné lodi Posbiů obklopily obě slunce tak těsně, že každé cizí těleso mohlo být okamžitě napadeno.
Všechny transmiterové stanice *Mistru ostrovů,* byly zkonstruovány tak, že se bez zvláštních příprav mohly používat jako přijímače. Jinými slovy z transmiteru Twin nebo dokonce z planety Kabalo se kdykoliv mohl vynořit bezpočet metanských lodí a zahájit palbu. Situace byla napjatá. Perry Rhodan počítal s tím, že Metanové jednoho dne zaútočí, netušil však, kdy a jak.

Poprvé jsme pochopili, proč byla naše akce připravována tak pečlivě. Představovali jsme jedinou šanci, kterou Impérium mělo.
Na Quintě nás přivítal muž vyšší než major Sörlund a dvakrát tak široký.
„Pět mužů," řekl. „Jenom pět mužů."
Tázavě jsme na sebe pohlédli.
„Jmenuji se Cartney," dodal obr. „Donald Cartney. Před třemi týdny jsem si vyžádal dalších deset mužů kvůli kontrole překládání náhradních dílů. A teď mi konečně pošlou pět mužů."
Byla jasné, že nezná pravý důvod našeho pobytu na Quintě. Představili jsme se. Cartney nás dovedl k malé budově a ukázal na její vchod.
„Tady budete spát," vysvětlil. „Za deset hodin se u mě hlaste. Najdete mě někde ve skladu."
Když jsme se trochu zabydleli, objevil se robot a přinesl nám balík. „Zavazadla pro nové pomocníky," zachrčel a zmizel.
Nevěděli jsme nic o žádných zavazadlech, ale když jsme balík otevřeli, leželo před námi kompletní vybavení rozvědky, včetně zbraní a translátoru. Na malém lístku byl vzkaz od Allana D. Mercanta.
„Na Quintě nejsou zloději," četl nahlas Sörlund. „Přesto doporučuji mít tyto věci pod zámkem. Mercant."
Uložili jsme vybavení do skříně, zamkli a sešli se u Sörlunda.
„Navrhuji trochu se tu porozhlédnout," prohlásil major. „Zatím jsme toho moc neviděli."
„Halgora pořád ještě přitahuje kantýna," poznamenal Son-Hao.
Vyšli jsme ven.Mezi skladem a naší ubytovnou vedla cesta na široký dvůr. Na druhé straně jsme objevili další skladovací prostory a kantýnu. Všechny budovy byly postaveny teprve v poslední době. Vlastní přepínací stanice ležela asi dva kilometry odsud. Přešli jsme dvůr. Potkali jsme dva mechaniky a několik robotů. Z otevřených dveří kantýny zněla změť hlasů a hudba. Šli jsme však dál a pokoušeli se dostat blíž k přistávací ploše. Nebylo to však možné. Několik robotů chtělo vidět naše průkazy. Vysvětlili nám, že k lodím nesmíme, pokud nemáme speciální povolení, a to jsme neměli, Utěšovali jsme se tím, že Mercant o tom jistě ví a zohlednil to ve svém plánu. Šli jsme se do kantýny najíst. Pak jsme se vrátili do ubytovny.
Donald Cartney měl druhý den dostat odpočinuté pracovníky.

* * *

Když jsme se objevili ve skladišti, Cartney nás slavnostně přivítal. Pak nás zavedl ke třem elektronicky řízeným jeřábům a ukázal na horu velkých krabic, které tam byly uskladněny.

„Samozřejmě je to práce pro roboty," vysvětloval omluvně. „Ale brzy zjistíte, že tady se jednotlivá oddělení o pracovní síly přetahují. Otevřete krabice a vybalíte jednotlivé díly. Musí být zváženy a zaregistrovány. Nepřetržitě přijíždějí roboti s' vozíky, kteří registrované díly odvážejí."

Cartney nám ukázal váhu a vysvětlil, jak je třeba postupovat. Naše pracoviště leželo téměř na konci haly a my jsme viděli na cestu vedoucí na dvůr. Sörlund se ujal řízení jeřábu. Zvedli jsme jednu krabici a postavili ji vedle váhy. Nebyla to moc uspokojivá práce, ale pořád to bylo lepší, než na ASTO IV čekat na smrt.

Když jsme vyprázdnili čtyři krabice a zvážili a zaregistrovali všechny díly, objevil se vozík, aby to všechno odvezl.

Sörlund se za ním upřeně díval. Pak zvolal: „Cesta!"

„Co tím myslíš?" zajímal se Cole Harper, který byl biofyzik a teď si připadal totálně deklasovaný.

„Ta cesta je jedinou spojnicí mezi přistávací plochou a přepínací stanicí," vysvětloval Sörlund. „Mercant nám řekl, že těch pět Maahků vozí každý den k velké obrazovce čili do stanice."

„Myslíš, že jezdí tady kolem?"ptal se Son-Hao.

„Jistě," odpověděl Sörlund. „Ať už je vozí Jakkoli musí kolem téhle haly."

„To nezní moc nadějně," řekl Arcus. „Co máme dělat, až tudy pojedou? Určitě tam budou strážci. Nemůžeme prostě přijít a zeptat se, jestli si můžeme popovídat s Maahky. Koneckonců jsme jen dělníci, kteří o přítomnosti zajatců na Quintě nic nevědí."

„Zastavíme je," řekl Sörlund.

„Mercant nám radil, abychom nic nepodnikali, dokud si nebudeme jísti, že do toho Maahkové půjdou," připomněl mu Arcus.

„Každodenní výslech Maahků trvá dvě hodiny, jak řekl Mercant." Sörlund se podíval na hodinky. „Musíme dávat pozor, kdy tudy pojedou. O dvě hodiny později musí být cesta zablokovaná."

„Zablokovaná?" opakoval Harper.

„Samozřejmě," opáčil Sörlund. „Prostě tam dáme pár krabic. Jako nováčci si to můžeme dovolit. Nemohli jsme přece vědět, že cesta

musí zůstat volná. Cartney o tom nic neříkal."
Nápad to nebyl špatný, ale já jsem tušil, že budeme mít potíže.
Pracovali jsme dál. Když jsme vybalili další tři krabice, seržant Imar Arcus náhle hvízdl.
Vzhlédl jsem a zadíval se na cestu. Velké vozidlo řízené roboty se pomalu sunulo podél haly. Na korbě mělo kovový kontejner asi deset metrů dlouhý a tři metry vysoký. Korba byla zakrytá plachtou, takže dovnitř nebylo moc dobře vidět, ale zahlédli jsme tři ozbrojené muže v uniformě flotily. Z kontejneru čouhaly různé roury.
„To jsou oni!" zašeptal Sörlund.
Věděli jsme, že Metanové jsou uvnitř kontejneru, protože nemohli existovat v atmosférických podmínkách tohoto světa.
Stáli jsme tu jako zkamenělí a čekali, dokud auto nezmizelo za zatáčkou.
„Čtvrt hodiny předtím, než se bude vracet, narovnáme na cestu krabice," nařídil nám Sörlund. „Snad se do té doby neobjeví žádné jiné auto. Jakmile jejich vozidlo zastaví, začneme ses vojáky zuřivě hádat. Jen Hegete se toho nezúčastní. Je z nás nejrychlejší, takže se pokusí dostat na druhou stranu kontejneru a krátce si s Maahky promluvit. Hegete, musíš za každou cenu zjistit, kde těch pět schovávají."
Vtom se objevil Donald Cartney.
„Nejste tu proto, abyste debatovali!" vyjel na nás., Jestli nechcete pracovat, rozdělím vás a pošlu do různých oddělení."
Dali jsme se do práce tak, že mi stékal po obličeji pot. V žádném případě jsme nechtěli riskovat, že se Cartney znovu objeví v rozhodujícím okamžiku. Čas ubíhal mnohem rychleji, než se mi zdálo.
„Jdeme na to!" zavelel Sörlund.
Vzali jsme malý nákladní vozík a naložili ho krabicemi. Pak jsme vozík odtlačili na cestu a krabice tam naskládali tak, aby ji co nejvíc blokovaly. Jedna z krabic byla prázdná. Sörlund mi nařídil, abych se do ní schoval a ve vhodné chvíli vylezl a pomocí translátoru se dorozuměl s Maahky. Jakmile se dozvím, kde jsou Maahkové vězněni, mám hned
zalézt zpátky do krabice. Pak mě přátelé hodlali naložit na vozík a dopravit zpět do haly,
S bušícím srdcem jsem vlezl do krabice. Translátor jsem držel připravený v rukou. Nevěděl jsem, kolik času uběhlo, když jsem

zaslechl zvuk motoru. Vyschlo mi v hrdle. Svíral jsem translátor, až mi zbělely klouby.
Ozvaly se hlasy.
„Co to má znamenat?" křičel někdo rozčileně. „Okamžitě ty krabice odkliďte, vy korunovaní oslové!"
Následovala krátká přestávka, a pak se ozval hlas majora Halgora Sörlunda.
„Přestaňte křičet. Vysvětlete mi ^ laskavě, co od nás chcete."
Kousl jsem se do rtu a vykoukl z krabice. Čtyři metry ode mě stál vůz s kontejnerem. Vojáky jsem neviděl. Museli seskočit z korby a poodejít směrem k hale. Slyšel jsem, jak se Sörlund s nimi hádá.
Třemi kroky jsem byl u kontejneru. Třásl jsem se na celém těle.
„Tohle zastavení je trik," zašeptal jsem do přístroje. „Slyšíte mě?"
Přístroj třikrát zapraskal. Začal jsem se potit. Na druhé straně vozu se Sörlund pořád ještě dohadoval s vojáky.
„Musíme s vámi mluvit," řekl jsem kvapně. „Kde vás vězní?"
„Kdo jste?" ozvala se nedůvěřivá odpověď.
„Zatraceně!" vyhrkl jsem. „Jde o vteřiny. Rychle mi řekněte, kde vás vezní!
„V malém bunkru přistávací plochy. Jsou tam..." Víc jsem neslyšel, protože jsem utíkal zpátky ke krabici a schoval se do ní.
„Odneseme ty krabice pryč," slyšel jsem Sörlunda. „Ale nikdo na nás nebude řvát."
Pak se ozval rozčilený Cartney:
„Zbláznili jste se?" křičel celý bez sebe. „Cesta musí zůstat průjezdná!" „Samozřejmě," opáčil Sörlund. „Jen jsme chtěli ty krabice roztřídit podle velikosti. Příště si budeme dávat pozor."
„A kde je ten s tou protézou?" křičel Cartney dál.
„Na záchodě," řekl Sörlund chladnokrevně.
Slyšel jsem, jak je nakládána první krabice na malý vozík a čekal jsem, že budu každou vteřinu odhalen. O několik minut později jsem cítil, jak se pohnula moje nepohodlná skrýš. Nešetrně mě naložili na vozík.
„Tak," řekl Sörlund, „cesta je volná."
Vojáci zabručeli něco nesrozumitelného. Slyšel jsem, jak naklaďák odjíždí. Pak se znovu ozval Cartney.
„Budeme spolu vycházet," řekl. „Ale vy se musíte dát trochu dohromady!"

„V pořádku, pane," řekl Cole Harper a Arcus dodal: „Už nebudeme dělat potíže."
Slyšel jsem, jak Cartney odchází a hned nato zaťukal někdo na moji krabici. Vylezl jsem ven a seskočil z vozíku. „Tak co?" ptal se major Sörlund. „Jsou na přistávací ploše," řekl jsem. „V malém bunkru."
Sörlund se spokojeně ušklíbl. „Zbytek dne budeme pracovat," navrhl pak. „Proto jsme koneckonců tady."
^ A ^
Té noci přišel major Sörlund do mého pokoje a probudil mě.
„Co se děje, Halgore?" zašeptal jsem.
„Nic," odpověděl tiše. „Podnikneme výlet ve dvou."
Zívnul jsem. „A kam?"
„K Maahkům," opáčil Sörlund, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.
„A jak projdeme přes zátarasy?" zajímal jsem se.
„To uvidíme, až tam budeme." Neznělo to moc nadějně. Tiše jsme došli ke kantýně, která ležela těsně před zátarasy.
„Musíme na střechu," řekl Sörlund. „Odtamtud je vidět celá přistávací plocha." Šli jsme dál. Sörlund postavil z prázdných krabic jakousi konstrukci, po níž jsme se vyšplhali na střechu kantýny.
„Vidím jen velký velitelský bunkr," řekl major. „U zátarasů hlídkují roboti." Podíval se na hodinky. „Za čtyři hodiny začne svítat. Myslím, že bychom v našem výletu měli pokračovat."
Spustili jsme se zase dolů. „Musíme překonat dvacet metrů, které jsou na světle," řekl mi Sörlund. „Když si pospíšíme, roboti nás neuvidí," dodal a okamžitě vyrazil
„Malý bunkr musí být v bezprostřední blízkosti velitelské místnosti," vysvětloval mi Sörlund Šeptem. „To je obvyklá praxe." Teď jsme se mohli neustále držet ve stínu bu4ov a rychle jsme postupovali kupředu. V blízkosti velitelského bunkru byl čilý provoz. Hemžilo se to tady kosmonauty, mechaniky, dělníky a roboty.
„Co teď?" zeptal jsem se bez dechu.
„Prostě se připleteme mezi dělníky," odpověděl major. „To je jediná možnost. Je tam tolik lidí, že to určitě nebude nápadné."
Stáhli jsme si Čapky do obličeje a šli na to. I když jsem věděl, že se nám nemůže nic stát, byl jsem napjatý. Mercant se spoléhal na to, že zinscenujeme pravý útěk. Doufal jsem, že ho nezklameme.
V blízkosti velitelského bunkru se připravovala skupina svářečů.

Sörlund na mě kývl a zamířil k nim. S naprostou samozřejmostí popadl jednu svářečku.
„Vezmi ty kabely," nařídil mi.
Vlekli jsme nářadí podél celého velitelského bunkru a potkali přitom nejméně třicet mužů a stejně tolik robotů. Nikdo se o nás nestaral. Konečně jsme se dostali na druhou stranu budovy, kde byla tma a méně živo.
„Myslím, že ten tmavý stín támhle je ten malý bunkr," řekl Sörlund a postavil svářečku na zem. „Naštěstí tam není světlo. Podíváme se na to zblízka!"
Zbývalo nám ještě asi dvacet metrů, když se major náhle prudce zastavil.
„Muži!" zašeptal. „Tam. U vchodu."
„Taková smůla!" vyhrkl jsem. „Naše procházka byla k ničemu."
„Nevím," řekl Sörlund. „Myslím, že bychom to měli přesto zkusit. Vlezeme tam větrací šachtou."
„Za prvé," řekl jsem, „vůbec nevíme, kde ta šachta je.A za druhé bude moc úzká."
„Ne pro mě," opáčil Sörlund.
Dobrou hodinu jsme tápali ve tmě, než jsme konečné našli vyústění šachty.
„Je docela široká," prohlásil Sörlund. „Možná projdeš i ty, Hegete."
„Někde uvnitř té Šachty bude jisté klimatizační zařízení, Halgore," řekl jsem naléhavě. „Dál se nedostaneme. A vůbecjak se podle tebe vrátíme? Šachta je příliš příkrá."
Místo odpovědi Sörlund strčil své
dlouhé nohy do otvoru a hned nato zmizel. Zhluboka jsem se nadechl, a pak jsem se rovněž spustil dolů. Šachta byla širší, než jsem čekal a prudší. Pak jsem náhle narazil na něco měkkého.
„Dej laskavě ty nohy pryč z mých zad," ozvalo se vztekle.
Po minutách zarytého mlčení a Čilé Činnosti Sörlund dodal: „Je to klimatizace."
„Kdo by si to byl pomyslel?" opáčil jsem ironicky.
Sörlundovi se skutečně podařilo klimatizaci rozmontovat a opatrné sunout před sebou. Poslední metry byly skutečným artistickým výkonem.
Náhle se v Šachtě objevilo světlo. Sörlund ze šachty vyklouzl a i s klimatizací tvrdě přistál na podlaze malé místnosti. Držel přístroj

ovšem tak Šikovně, že nezpůsobil téměř žádný hluk.
I já jsem sklouznul dolů do místnosti. Vyústění šachty bylo naštěstí v boční zdi, jen dva metry nad podlahou. Místnost, v níž jsme byli, byla úplně prázdná, až na kontrolní zařízení a obrazovky na protější zdi. Světlo přicházelo z druhé místnosti, oddělené pootevřenými dveřmi.
Sörlund ukázal na dveře. Bezhlučně jsme se k nim přiblížili a opatrně nakoukli do místnosti. První, co jsme viděli, byl kontejner s pěti Maahky.

Na první pohled byli Maahkové lidem podobní. Jejich kůže, potažená světlešedými šupinami, se leskla ve světle. Nohy měli kratší, než lidé, a paže jim sahaly až po kolena.
Zvlášť cizorodé se mi zdály jejich hlavy, jakési vyboulení ve tvaru půlměsíce, které se táhlo od jednoho ramene ke druhému.
„Musíme si pospíšit," zašeptal major. „Za necelé dvě hodiny bude svítat."
Zapnul translátor a Šel blíž ke kontejneru.
„Musíme s vámi mluvit," řekl. „Nemáme ale moc času, protože jsme se sem dostali ilegálně a musíme zmizet, než bude světlo,"
Sörlund stiskl přijímací tlačítko. Pak svraštil čelo. „Zdá se, že s námi nechtějí mluvit," řekl klidně.
Vtom to v přijímači zapraskalo a z transistoru se ozval neosobní hlas, který už jsem jednou slyšel.
„To vy jste zablokovali cestu?"
„Ano, my," přiznal Sörlund „Museli jsme se dozvědět, kde vás vězní."
„Co od nás .chcete?"
Rozhodující otázku položili Maahkové dřív, než jsme čekali. Zatnul jsem ruce v pěst. Teď nesmí major udělat chybu. Snad se Mercant v hodnocení maahkské mentality nezmýlil. Na tom záviselo mnoho ne, prostě všechno.
Sörlund si navlhčil Jazykem rty, než opět promluvil.
„Patříme k politické skupině, která nemá žádný vliv na vládnoucí představitele našeho národa," řekl. „S Činy Perryho Rhodana často nesouhlasíme. Nechápejte mě Špatně nechceme zradit svůj národ, jen hledáme cestu, jak ho uchránit před ničivou válkou."
„Mluvte dál!" žádal mluvčí zajatců.

„Chtěli bychom začít vést jednání mezi vámi a námi, než dojde k válce, která by obě strany dovedla na pokraj zkázy," pokračoval Sörlund.
„A jak můžete vést jednání, když sami přiznáváte, že nemáte na vládu žádný vliv?" zeptal se Maahk. Mercant nás varoval před chladnou logikou těchto bytostí. Sörlund teď dokázal, že není o nic méně chladnokrevný, alespoň navenek.
„Když se nám podaří osvobodit vás ze zajetí a dopravit zpátky do vaší vlasti, uzná nás vaše vláda za partnery v jednání. A to zase posílí naše pozice vůči Rhodanovi. Rhodan je příliš inteligentní na to, než aby si nechal ujít takovou šanci."
„Jak nás chcete odsud dostat? To je nemožné."
„Je to těžké," souhlasil Sörlund. „Ale není to nemožné. Ovšem než s celou tou věcí začneme, potřebujeme váš souhlas."
„To je past," odpověděl Maahk rychle.
„Myslíte?" zeptal se Sörlund ironicky. „Co získáme, když pět členů naší organizace spolu s vámi dostaneme na vesmírnou loď? Jakou šanci asi má pět Pozemšťanů proti Maahkům?"
„Žádnou," zněla odpověď. „Ale nedůvěřujeme vám."
„S tím jsme počítali," řekl major klidně. „Budete mít příležitost ověřit si naši upřímnost. Koneckonců vaši vědci mají jistě metody na to, jak zjistit od mých mužů pravdu."
„Na to se můžete spolehnout," odpověděl Maahk.
„Pustíme se do příprav," řekl Sörlund. „Buďte připraveni. Zase se s vámi spojíme."
„Počkejte! Je tu ještě příliš mnoho otázek!"
„Později," řekl Sörlund rozhodně a táhl mě s sebou do vedlejší místnosti.
Pak připevnil klimatizační zařízení k lanu. Vyšplhali jsme do šachty. Sörlund táhl přístroj za sebou a připevnil ho na původní místo.
Trvalo nám téměř hodinu, než jsme byli nahoře. UŽ začínalo svítat. Do ubytovny jsme se dostali bez potíží.
Seržant Arcus nás očekával u dveří Sörlundova pokoje.
„Myslel jsem, že jsme se dohodli na týmové práci," řekl jedovatě.
„No a?" Sörlund mi položil paži kolem ramen. „Copak my dva nejsme rým?"

* * *

Myslím, Že Allan D. Mercant má něco jako šestý smysl jak by jinak

mohl druhého dne vědět, že se nám podařil první kontakt s Maahky? Právě jsme se dali do práce, když se objevil Donald Cartney.
„Máte se hlásit u hlavního vchodu do velitelského bunkru," oznámil nám. „Tady máte propustky. Někdo si zřejmě myslí, že už vás nepotřebuju," dodal zahořkle.
Vzali jsme si věci a šli. Především Cole Harper vypadal velice spokojeně, Že už nebude muset pracovat ve skladišti.
Před velitelským bunkrem na nás čekal vážně vypadající muž. Šel přímo k Sörlundovi a pošeptal mu něco do ucha. K mému zklamání jsme nešli do bunkru, ale muž nás zavedl na přistávací plochu k malé vesmírné lodi. Nechal nás nastoupit a pak divokým startem dokázal, Že i muži v šedivém obleku mohou být schopnými piloty.
Let trval asi dvanáct minut, pak jsme přistáli v hangáru větší lodi.
„Pojďte za mnou!" přikázal muž v Šedém obleku.
Byla to nemocniční loď. Na chodbách jsme potkávali lékaře a medicínské roboty. Čekal jsem, že každou chvíli uvidím dr. Blaytona. Místo toho se objevil Allan D. Mercant. Přátelsky nás pozdravil a zavedl nás do malé místnosti.
„Jak to vypadá, majore?" zeptal se Sörlunda.
„Maahkové jsou nedůvěřiví," vyprávěl major. „Větří past. Myslím však, že nakonec na náš plán přistoupí."
„To je dobře," řekl solární maršál. „Můžeme tedy pokračovat v přípravách." Pomalu po nás klouzal pohledem. „Teď bude následovat něco, co vám bude připadat nelidské. Proto samozřejmě můžete od svého úkolu odstoupit."
„O co jde?" chtěl vědět kapitán Harper.
„Musíme provést operativní zásah do vašeho mozku," řekl Mercant.
„Vysvětlete nám to, prosím," řekl po dlouhém mlčení Soň Hao.
„Metanové vás podrobí ostré kón' trole. Budou chtít zjistit, jestli mluvíte pravdu. Nebudou vás jednoduše vyslýchat, ale budou vás zpracovávat parapsychickými a paramechanickými metodami. Musíte počítat se vším, od vymývání mozku až po použití telepatů a hypnózy. Dostanou se až do vašeho podvědomí. Proto vás na to musíme připravit."
„To zní trochu nebezpečně," mínil Cole Harper.
„Varoval jsem vás od začátku," odvětil Mercant. „Proto chceme do téhle akce poslat muže, kteří už nemají co ztratit."
„Mohu mluvit jen za sebe," řekl

Sörlund. „Jsem ochoten ke všemu, ale nechci, aby mě nějaká operace připravila o mou vlastní vůli."
„To jsem chtěl říct i já," dodal Cole Harper.
„O ovlivňování vůle nemůže být ani řeči," řekl Mercant. „Ve vašem mozku budou rozdělena určitá nervová vlákna, aby nemohla být parapsychologicky ovlivnitelná. Vaše osobnost tím nebude zasažena."
Mercant se usmál. „Operace mohou hned začít. Vše je připraveno."
„Máte vždycky tak naspěch, pane?" zeptal se Imar Arcus.
„Máme snad čekat, až naši Mléčnou dráhou přepadnou Maahkové?" opáčil Mercant.
A to byl argument, s nímž se nedalo nic dělat.

* * *

Po operaci jsme se všichni sešli v malé konferenční místnosti. Mercant měl pro nás další překvapení.
„To je pro vás, seržante Hegho," řekl a podával mi novou poloprotézu. „Jsou v ní důležitá zařízení. Například silný hyperkomový vysílač. Dále deflektorový generátor, který vás všech pět učiní neviditelnými, zůstanete-li v Heghově blízkosti. Je však důležité, abyste tuhle speciální protézu použili až na konci akce. Jinak by Maahkové mohli okamžitě pojmout podezření."
„A k čemu nám bude ten hypervysílač?" zeptal se Sörlund.
„Nepočítáme s tím, že byste se sem vrátili," řekl Mercant otevřeně. „Proto jsme vymysleli možnost, jak nás můžete informovat o událostech v soustavě Horor. ANDROTEST III, třetí čtyřstupňová loď ze skupiny ANDROTEST, pod velením plukovníka Pavla Kotranova, je připravena ke startu. Jakmile se vydáte do akce, zamíří ANDROTEST III k soustavě Horor a bude tam v bezpečné vzdálenosti čekat a přijímat vaše vysílání."
„Kdo ví," řekl Sörlund, „třeba se přece jen vrátíme."
„Doufám v to," odpověděl solární maršál, „ale bylo by nesprávné zamlčovat vám rizika.
Dostali jsme nové výsledky z Luny," pokračoval pak. „Nathan vypočítal, že ve vzdálenosti více než milión světelných let od naší galaxie skutečně existuje trpasličí mlhovina, kterou jsme nazvali AndroAlfa. V této mlhovině je transmiterová stanice, jejíž činnost můžeme pozorovat na obrazovce přepínací stanice na Quintě. Ona stanice je v nepřetržitém spojení se soustavou Horor.

Předpokládáme, že v Hororu se koncentruje maahkská flotila. Proč si ale Metanové vybrali právě Horor? Nathan zjistil, že velký transmiter v trpasličí mlhovině Andro-Alfa nedokáže přímo překonat vzdálenost více než miliónu světelných let k šestiúhelníkovému transmiteru v naší Mléčné dráze. Očividně, je zapotřebí mezistanice. K tomuto účelu byl vybrán Horor. Podle těchto poznatků není soustava Twin zdaleka tolik ohrožena, jak jsme se nejprve domnívali. Oba transmitery, v Hororu i ve Twinu, jsou od Mléčné dráhy zhruba stejně daleko."
„A proč tedy Perry Rhodan nechává flotilu ve Twinu, když počítá s invazí ze šestiúhelníkového transmiteru?" chtěl vědět Sörlund.
„Když ztratíme T\vin, je po cestě do Andromedy," odpověděl Mercant. „A my musíme do Andromedy, abychom zjistili pozadí dnešního ohrožení."
V následujících hodinách jsme se nazpaměť učili další Mercantovy plány. Šéf rozvědky nás připravil na to, že útěk by se měl uskutečnit pomocí Pulce o průměru šedesát metrů. ALTAI, tak se Pulec jmenoval, měl speciální kabinu, kde mohli žít Maahkové. Zajatci byli touto lodí přepraveni na Quintu, a tak se jim muselo zdát logické, že jsme si k útěku vybrali právě ji.
„Během vašeho útěku bude přepínací stanice krátkodobě přepólována, takže se dostanete do Hororu," vysvětlil nám Mercant. „Musíte Metanům vysvětlit, že jeden z vašich spojenců tam má právě službu. Přepólování potrvá jen pár vteřin, takže si toho nikdo nevšimne a Metanům se bude vaše vysvětlení zdát věrohodné. Mimochodem pojem Metanové je trochu zavádějící. Na planetách, kde žijí, jsou v atmosféře pravděpodobně jen stopy metanu a amoniakových plynů, Ve skutečnosti dýchají vodík, ale v atmosféře je obsažen samozřejmě i metan a další plyny, které jsou pro ; člověka jedovaté."
Pak jsme všichni dostali přesný plánek ALTAIE, abychom věděli, kde se na zdánlivě obyčejné lodi skrývají speciální přístroje a další vybavení, které by nám mohlo být užitečné.
„Naučte se to zpaměti!" zavelel Mercant. „V žádném případě si ten plánek nesmíte vzít s sebou! Budete umístěni na nové pracoviště," dodal pak. „Přidělíme vás k pozemnímu personálu, takže budete mít všude přístup."
„Není žádná práce, kterou bychom nedělali, pane," řekl Sörlund.

Mercant ho očividně ještě dost neznal, jinak by tak vážné nepfikývl. Tělesná námaha byla u majora Sór" lunda tabu.

* *

Hned po návratu jsme dostali nové pracovní uniformy a byli jsme ubytováni v malém baráku za velkým
velitelským bunkrem. Bydleli jsme v jedné místnosti se dvěma mechaniky. Jeden z nich byl zamračený chlapík jménem Setticott, o druhém jsme jen věděli, že je svářeč.
„Doufám, že se brzy vyskytne nějaká práce, která nás dostane do blízkosti malého bunkru," řekl nám Sörlund.
Následující noci jsem nespal ani dvě hodiny. Jakmile bylo jisté, Že Setticott a svářeč usnuli, vstal major a kapitán Harper a nehlučně zmizeli z místnosti. Když se po několika hodinách vrátili, šel Harper k
Son-Haovi a Arcusovi, a major přišel ke mně.
„Maahkové si hned všimli, že se mnou byl tentokrát někdo jiný," řekl tiše. „Jsou zatraceně mazaní. Když jsem jim řekl, že je pravděpodobně brzy dostaneme na jinou planetu, souhlasili s naším plánem. Rychle pochopili, oč jde. Ale když jsem jim řekl, že je bude doprovázet pět Pozemšťanů, protestovali. Tvrdili, že dva nebo tři stačí." Sörlund se usmál. „Vysvětlil jsem jim, že nás musí být alespoň pět, abychom mohli řídit ALTAI."
Posadil jsem se na posteli.
„Už jste určili termín?"
„Ano," přikývl Sörlund. „Pokusíme se je osvobodit zítra v noci."
Na okamžik jsem ztratil řeč. Myslel jsem, že to bude trvat ještě alespoň tři nebo Čtyři dny.
„Ale ..."začal jsem.
„Stalo se něco, co nás nutí jednat rychle," přerušil mě Sörlund. „Nepodařilo se mi připevnit klimatizační zařízení na správné místo. Někdo si toho brzy všimne. Proto to zkusíme zítra v noci."
„Ale Mercant..." začal jsem, ale on mě znovu přerušil.
„Mercant bude vědět, co a jak. ANDROTEST III je připraven ke startu." .
Zbytek noci jsem se nemohl uklidnit. Těch pět zajatců se mi nelíbilo. Past, kterou jsme jim chtěli nastražit, se nám mohla rychle stát osudnou.
Když se rozednilo, ležel jsem v posteli s otevřenýma očima. Během

dne jsme se nesoustředili na práci. S blížícím se večerem, rostlo naše napětí Téměř jsme spolu nemluvili. Večeřeli jsme s ostatními v kantýně. Kromě Sörlunda neměl nikdo velký hlad. Ale major jedl s požitkem. Po večeři si objednal pivo, natáhl si pohodlně pod stolem nohy a zívnul.
To už bylo na mě moc.
„Potřebujeme nějaký plán, Halgore," řekl jsem.
„Tak něco navrhni!" vyzval mě.
„Problém bude se svářečem. Určitě se probudí, když začneme uprostřed noci všichni vstávat.'*
„Dáme mu prášek na spaní," ujistil mě Sörlund. Tím to pro něj bylo vyřešeno.
Vtom se k nám přihrnul Donald Cartney.
„Nazdárek, kluci!" pozdravil nás. „Tak co, kdepak jste teď?" Čekali jsme, Že se ho major nějak zbaví, ale ten se s ním dal beze všeho do řeči. My ostatní jsme se společně vrátili do ubytovny. Svářeč si s námi chtěl zahrát karty, ale měl smůlu.
Konečně se vrátil major Sörlund. Bylo z něj cítit pivo. Praštil sebou na postel a vesele poznamenal:
„Měli bychom se všichni trochu vyspat. Čeká nás namáhavý den."
Se zachmuřenými obličeji jsme zalezli do postelí. Díval jsem se do stropu. Co Je ten Sörlund za Člověka? Je opravdu takový flegmatik, jak vypadá? V rozhodujících chvílích musel bleskurychle reagovat, jinak by se nikdy nestal majorem. Na palubě výzkumné lodí 8080 jsem si ho nijak zvlášť nevšímal. Allan D. Mercant dal jasně najevo, že v Sörlundovi vidí vůdce naší malé skupiny. Šéf rozvědky očividně objevil kvality, které před námi Sörlund tak šikovně skrýval. Usnul jsem, ale i ve spánku jsem před sebou viděl Sörlundovu hladkou tvář s prameny vlasů padajícími do čela.
Probudil jsem se, když se mnou zatřásl seržant Imar Arcus.
„Jdeme na to, Hegete," zašeptal.
Trhnul jsem sebou. Ostatní se už oblékali Sörlund rozděloval vybavení.
„Halgore!" řekl náhle Harper. „Svářeč je celou dobu vzhůru a pozoruje nás!"
Viděl jsem, jak se svářeč okamžitě narovnal na lůžku.
„S vámi není něco v pořádku," vy. křikl. „Chcete udělat něco špatnýho."

Bál jsem se, že se dá do křiku a zburcuje stráže.
„Co to říkáš za hlouposti, kamaráde," obrátil se k němu Sörlund. Sáhl do kapsy a náhle měl v ruce paralyzátor. Svářeč ze svého lůžka nemohl vidět, co chce Sörlund udělat. Vyskočil z postele a zamířil ke dveřím. Neudělal ještě ani tři kroky, když ho major dostihl a paralyzoval. Svářeč klesl na zem.
„Položte ho na jeho postel!" poručil Sörlund. Arcus a já jsme to vyřídili. Dali jsme tomu chudákovi pod hlavu polštář, aby si později nemohl stěžovat, že jsme nezdvořáci.
„Bude tři hodiny v bezvědomí," řekl Sörlund. „To nám stačí."
Oblékli jsme si šaty, které Mercant zvolil pro útěk a za opasky si zastrčili zbraně.
Sörlund vytáhl odněkud termosku s čajem a trval na tom, aby každý vypil hrnek. Pak se podíval na hodinky a řekl nám, kolik je hodin.
„Musíme se rozdělit," rozhodl. „Imare, ty seženeš transportér na kontejner. Buď opatrný. Nikdo tě nesmí vidět. Kdyby to bylo nutné, použij paralyzátor."
Harper měl prohlédnout okolí ALTAIE. Sörlund, Son-Hao a já jsme měli přemoci stráže. Harper šel jako první, protože to měl nejdál. Následoval ho Arcus, jehož úkol byl bezpochyby nejtěžší. Musel projet s transportérem, který parkoval blízko velitelského bunkru, přes přistávací plochu a nikdo ho přitom nesměl vidět.
„Teď jsme na řadě my," řekl nakonec Sörlund.
'Vystrčil mě ze dveří přímo před Donalda Cartneye, který na mě mířil impulsním paprskometem. ,
„Všichni ven!" přikázal Cartney.
Nebyl jsem schopen slova, tak mě jeho náhlé objevení šokovalo. Sörlund a Son-Hao zůstali stát vedle mě.
„Nejsem žádný hlupák!" zasyčel Cartney. „Už ta věc s krabicemi mi byla podezřelá. Když jsem kontroloval záchod, ukázalo se, že tam Hegha není. Hned potom jsem ho viděl zase u krabic. Takže musel být někde jinde."
Sörlund klidně řekl: „Zbláznil jste se, Donalde?"
„V kantýně jsem viděl, že jste nervózní. Rozhodl jsem se, že vás budu trošku hlídat. Jak vidím, vyplatilo se to." Mávl zbraní. „Tak pohyb, jdeme k veliteli. Jsem zvědav, co tomu řekne. Nejspíš děláte pro Akonany."
Bylo po všem. Mercantův plán ztroskotal na naší neopatrnosti. Po-

druhé už Maahky nepřelstíme.
„Hegete," řekl Sörlund pomalu. „Pozor na protézu."
Pochopil jsem. Chtěl, abych v rozporu s Mercantovým plánem použil deflektor už teď. Byla to jediná možnost, jak zachránit náš záměr. Museli jsme se stát neviditelnými.
„Žádné triky!" varoval nás Cartney. „Mám neklidnou ruku. Co je s vaší nohou, Hegho?"
„Protéza se mi uvolnila. Musím ji připevnit."
Cartney namířil svou nebezpečnou zbraň přímo na mě. „Buďte při tom opatrný," upozornil mě,
Krev mi stoupla do obličeje. Ještě nikdy jsem necelil tak bezprostřednímu ohrožení. Sklonil jsem se a zapnul jsem deflektor. Pro Cartneye jsme přestali existovat.
Cartney zařval a vystřelil. Vrhl jsem se k zemi. Než jsem stačil vytáhnout paralyzátor, Sörlund už útočníka odzbrojil. Zase jsem deflektor vypnul. „Musíme ho odnést dovnitř," řekl major. „Rychle, než si někdo něčeho všimne."
Cartney byl tak těžký, že jsme ho museli nést tři.
„Na postel?" zeptal jsem se.
„Na podlahu," přikázal Sörlund. „Nebyl k nám zrovna laskavý."
Položili j smě Cartneye na zem a odešli z ubytovny. Myslel jsem na lokalizátory, které byly všude na Quintě. Cartneyův výstřel byl jistě zaregistrovaný. Teď Šlo o to, jaký význam budou tomuto slabému uvolnění energie přikládat.
Sörlund teď pospíchal. Museli jsme obejít osvětlené prostranství před velkým velitelským bunkrem, abychom nepotkali dělníky, kteří měli noční.
Snad to s transmiterovým skokem vyjde, až s ALTAIEM odstartujeme. Mercant nás ujistil, že služba v přepínací stanici je velice spolehlivá a okamžitě po poplachu, který vypukne, až neplánovaně odstartuje Pulec, provede přepólování, které nás dostane do Hororu. Co ale, jestli do toho něco přijde a my se dostaneme na úplně neznámé místo? Jak říkal Mercant, náš podnik byl jedním velkým rizikem.
Museli jsme se zastavit a nechat projet několik transportérů řízených roboty. Skrčeni na zemi jsme čekali, až budeme moci pokračovat. Konečně jsme zahlédli siluetu malého bunkru. Po Arcusovi ani stopa.

Sörlund několik minut pozoroval okolí.
„Tentokrát jsou tu čtyři stráže," zjistil. „Jsou po obou stranách vchodu."
Protože působení paralyzátoru s rostoucí vzdáleností klesá, museli jsme ještě blíž.
„A co ten vchod?" vyhrkl Son-Hao. „Určitě bude zamčený."
„Nejspíš ano," souhlasil Sörlund. Poklepal na pytel s výstrojí. „Ale my jsme připraveni na všechno."
Když jsme byli tak blízko u bunkru, že jsem každou vteřinu počítal s naším prozrazením, přikázal Sörlund, abychom se zastavili.
„Hegete a já začneme pálit na ty dva vpravo. Ty jsi z nás nejlepší střelec, SoneHao, musíš se pokusit vyřídit ty dva druhé tak, aby neměli čas volat o pomoc."
Son-Hao s bručením souhlasil.
Připravili jsme si paralyzátory. Stráže nic netušili a povídali si.
„Pal!" zařval Sörlund.
Zmáčkl jsem a viděl, jak strážce, na kterého jsem míní, spadl na zem. Muž, na nějž vystřelil Sörlund, zůstal chvíli stát a pomalu zvedal paže. Pak ho však zasáhla druhá dávka a i on klesl k zemi.
Také Son-Hao vyřídil jednoho strážce, ale čtvrtý muž se vrhl k zemi a schoval se za jednou vyvýšenínou
„Reagoval neuvěřitelně rychle," omlouval se poručík.
„Jestli má náramkový alarm, je po všem," řekl Sörlund.
Vyskočil a pospíchal dlouhými kroky k bunkru. Ztuhl jsem hrůzou, když se strážce narovnal a strhl z ramene paprskomet. Sörlund stiskl v běhu paralyzátor. Z paprskometu se uvolnil oranžový energetický paprsek. Sörlunda minul.
Po druhé už strážce nevypálil. Omámeně klesl k zemi.
„Pospěšte si!" volal na nás Sörlund.
„Transportér tu ještě není," řekl Son-Hao. „zdá se, že Arcus někde uvíznul."
Když jsme dorazili ke vchodu, měl už Sörlund v práci zámek. Son-Hao chtěl rozsvítit baterku, ale Sörlund tvrdil, Že může pracovat i po tmě.
Po čtyřech minutách se mu to podařilo, Dveře se otevřely.
, přineste strážce sem,*' nařídil Sörlund.
Zatímco on sám zmizel uvnitř bunkru, přinesli jsme bezvědomé strážíce do přední místnosti. Arcus se stále ještě neobjevil.

‚3ez transportéru nemůžeme Maahky dostat naALTAl," řekl Son-Hao. Sörlund se vynořil ze zadní místnosti.
„Všechno v pořádku," řekl. „Vypnul jsem všechna světla, aby nás nikdo neviděl, až sem pojede transportér."
„Mluvil jsi s Maahky?"
„Ne," řekl. „Však oni zjistí, Že jsme tu."
Podíval se na hodinky. „Arcus by tu už měl být," zamumlal. „Hegete, postarej se o něj."
Odešel jsem z bunkru a utíkal na přistávací plochu. Vtom jsem uviděl, jak se ke mně řítí temný objekt. Byl to speciální transportér. Řídil ho seržant Arcus. Těsně u bunkru zastavil a vyskočil z kabiny.
„Mysleli jsme, že se něco stalo," přivítal jsem ho.
„Stalo? Mám za sebou slalom po přistávací ploše. Všude se motá noční směna. Pochybuju, že se za těchto okolností dostaneme až na ALTAI."
Sörlund vyšel ven a zaslechl poslední slova.
„Zatím jsme měli Štěstí," řekl. „A malý poplach přesvědčí Maahky, o pravosti našich úmyslů. A teď zavez transportér dovnitř! Hned za přední místností vpravo najdeš nákladní výtah, co vede přímo do místnosti s kontejnerem."
Arcus vylezl zpátky do kabiny a nastartoval.
někdo tu venku musí hlídat," řekl Sörlund. Pro tento úkol vybral Son-Hao. „Nemyslím, že střídání stráží bude dřív, než za tři hodiny," dodal.
Šel jsem za ním do bunkru. Arcus už zajel s transportérem do nákladního výtahu. S baterkou v ruce propátrával stěny, až našel tlačítko a my začali klesat do hlubin.
Výtah se zastavil.
„Počkej tady!" poručil Sörlund Arcusovi.
Následoval jsem majora do místnosti, kde bylí vězněni Maahkové. Stropní osvětlení bylo zapnuté. Viděl jsem, že Maahkové se v kontejneru neklidně pohybují. Sörlund zapnul translátor.
„Stráže jsme vyřídili," řekl. „Transportér máme taky."
„Jsme připraveni," ozvala se odpověď. „Jen nám ještě musíte odpovědět na několik otázek."
„Jen nepospíchejte," řekl Sörlund zachmuřeně.
„Tvrdíte, že chcete dosáhnout jednání. To jsou Pozemšťané tak slabí, že nemohou riskovat malou válku?" zeptal se mluvčí zajatců.

„Slabí?" opakoval Sörlund. „Právě proto, že jsme silní, se bojíme, že dojde ke dlouhé válce, v jejímž průběhu se vyčerpají síly obou národů."
Mávl na Arcuse, který vyjel z výtahu. Kontejner stál na čtyřech sloupech. Arcus zamířil pod něj a nastavil korbu tak, že kontejner teď spočíval na ní. Pak zacouval zpět do výtahu. Maahkové s námi chtěli mluvit, ale Sörlund se o to nestaral. Ze všech sil v nich usiloval vzbudit zdání, že jde o vteřiny.
Výtah s námi vyjel nahoru. Sörlund a já jsme vylezli vzadu na korbu. Arcus vyjel ven. Zastavili jsme se pro SonHaa, který na nás netrpělivě čekal.
„Šlápni na to!" vyzval Arcuse major.
Arcus přidal. Motor zavyl a já jsem málem sletěl dolů. Arcus se držel ve stínu jednotlivých budov.
Vtom se rozezvučely sirény velitelského bunkru. Všude se rozzářily silné reflektory. ^
Arcus teď mířil přímo na ALTAI a nestaral se o to, jestli nás někdo uvidí. Dělníci z noční směny pobíhali sem a tam jako vyplašené slepice. Nevěděli, kdo vyhlásil poplach a co se stalo. Zahlédl jsem několik mužů v uniformě, kteří si klestili cestu zmateným davem. Uháněli jsme teď nejvyšší možnou rychlostí. Sörlund řval něco do transistoru. Před námi se vynořili tři muži. Nebyli ozbrojeni. Uskočili stranou, když viděli. Že seArcus řítí přímo na ně.
ALTAI byl tak blízko před námi, že se mi zdálo, že se ho můžeme dotknout. Teď tedy Sörlund *měl* svůj malý poplach, aby útěk vypadal co nejopravdověji. ALTAI byl osvětlený. Zahlédl jsem tam drobnou postavičku. To musel být Cole Harper. Nad námi se ozvalo vytí, které přehlušilo i sirény. To musela být bojová letadla.
První střely přišly zleva, kde stála jedna z ubytoven pro mužstvo. Kosmonauti se hrnuli ven, někteří se ještě ve spěchu oblékali. Jednou byl zasažen kontejner a plachta začala:
hořet. Sörlund a já jsme ji stáhli dolů a hodili na přistávací plochu
„Drže se!" zařval Arcus.
Transportér sebou třásl. Musel jsem bojovat o rovnováhu. Ze všech stran k nám teď mířila obměna vozidla. Doufal jsem, že alespoň část mužstva ví o Mercantově plánu.
Harper nám otevřel výpusť. Tři vozidla pronásledovatelů zabrzdila. Muži seskočili dolů. Když začali střílet, byli jsme už ve výpusti.

Sörlund a Harper vyrazili, zatímco Son-Hao a já jsme zavírali výpusť. O Maahky jsme se teď nemohli starat. Věděl jsem, že Cole Harper už připravil vše nezbytné, abychom mohli odstartovat. Son-Hao a Arcus zamířili za Sörlundem a Harperem na můstek. Já jsem považoval za lepší zůstat u Maahků. Samozřejmě nemohli opustit kontejner, ale já jsem jim přesto nevěřil.
Zvenku k nám nepronikal žádný hluk. Praskání translátoru mě vytrhlo z úvah.
„Jsme teď na vesmírné lodi, která nás přivezla na tuto planetu?" zeptal se jeden z Metanů.
Zaváhal jsem. Mám se dát do řeči s vězni?
„Ano," řekl Jsem nakonec. „Brzy odstartujeme."
„Kde jsou vaši přátelé?"
„Na můstku," odpověděl jsem neochotně.
Nedostal jsem žádnou odpověď, ale vůz s kontejnerem se náhle rozjel proti mě. Než jsem stačil zareagovat, přimáčkl mě ke zdi výpusti tak, že jsem se nemohl ani hnout. Maahkům se podařilo řídit vůz z kontejneru.
„Pusťte mě!" zařval jsem. „Co tím chcete dosáhnout?" Tlak se zvětšil. Vší silou jsem se proti tomu bránil,
ale jakou jsem měl šanci proti tunám
kovu?
„Teď vás můžeme' zabít," řekl
mluvčí Maahků.
Nesměl jsem jim říct, že jsem zasvěcen smrti. Ani jsem na to v té chvíli nemyslel. Tlak byl stále silnější.
„Co ode mě chcete?"
„Chceme převzít velení na téhle lodi," odpověděl Maahk. „Pořád vám ještě nevěříme."
„Ani se na lodi nemůžete pohybovat," upozornil jsem je. „Dáme vás do tlakových kabin. Odtamtud nemůžete mít na řízení lodi žádný vliv."
„Získáme ho vaším prostřednictvím," ozvalo se z translátoru.
Už jsem vůbec nemohl dýchat.
„V pořádku!" dostal jsem ze sebe. „Poslouchám vás."
ALTAI se začal lehce třást. Nevěděl jsem, jestli je to kvůli útoku zvenku, nebo jestli se Pulec zvedá od země.
„Máme určité důvody..." začal jeden z Maahků. Dál už jsem nic ne-

slyšel, protože se náhle objevil seržant Imar Arcus.
„Imare!" zařval jsem. „Kontrolují vůz!"
Arcus okamžitě pochopil. Skočil k transportéru. Tlak na mé tělo byl nyní tak silný, že jsem si myslel, že omdlím. Arcus doběhl k místu pro řidiče a strhl volant. Vůz se stočil
stranou. Ztratil jsem rovnováhu a upadl na zem. Arcus vůz zabrzdil a s bledou tváří se ke mě vrátil. Zvedl mě ze země. Ohmatal jsem si žebra.
„Jak je to možné?" zamumlal jsem vyčerpaně. „Jak mohli dostat vůz pod svou kontrolu?"
„Je to moje chyba," řekl Arcus zachmuřeně. „Podlaha výpusti je lehce nakloněná. Maahkům stačilo nahrnout se do zadní části vozu, aby na tebe vyjel."
Pochopil jsem. Tlak na mé tělo byl tím silnější, čím víc se Maahkové v kontejneru tlačili do jednoho rohu.
„Chtěli mě donutit k tomu, abych jim získal kontrolu nad ALTAIEM," řekl jsem. „To jsou opravdu vděční spojenci."
ALTAI se teď třásl silněji.
„Startujeme," vysvětlil mi Arcus. „Měl bys vidět přistávací plochu. Udělali kolem ALTAIE kruh, ale jako by nikdo doopravdy nevěděl, co se přesně stalo."
Arcus se ještě jednou přesvědčil, že je transportér zabrzděný a pak řekl: „V téhle chvílí nemohou Maahkové nic dělat. Pak je dáme do tlakových kabin. Nejlepší bude, když teď půjdeš se mnou na můstek."
„Budeme mít s nimi ještě problémy," prorokoval jsem. „Využijou každou příležitost, aby nás přelstili."
„Na to nás Mercant připravil," připomenul mi Arcus.
Když jsme vešli na můstek, byli Sörlund, Harper a Son-Hao plně vytíženi řízením Pulce, takže se nemohli starat o to, jak vypadám.
Arcus a já Jsme si mlčky sedli. Přistávací plocha ležela pod námi.
„Letíme přímo do transmiteru Twin," řekl Sörlund.
Transmiter Twin se skládal ze dvou sluncí, která byla jen pět miliónů kilometrů od sebe v prázdném prostoru mezi Andromedou a naší vlastní galaxií. Planety kroužily kolem dvojitého slunce v jedné rovině a ve stejné vzdáleností. Ani vlastní rotace všech planet tohoto umělého systému nepodléhala Žádným odchylkám. Poprvé jsem si jasně uvědomil, že nás posílají doprostřed nepřátelské oblasti.

Vojensky jsme byli zcela nevýznamní. Mohli jsme doufat jen v to, že šikovným diplomatickým chováním získáme informace, které potřebujeme a pošleme je ANDROTESTU ni, který bude čekat v prázdném prostoru poblíž Hororu.
„Imare!" ozval se Sörlund. „Maahkové musí do tlakových kabin. V kontejneru dlouho žít nemohou. Nemáme tady možnost, jak kontrolovat jejich atmosféru."
Arcus odešel z centrály.
Sörlund jistýma rukama řídil Pulce. Harper a Son-Hao mu pomáhali. Já jsem neměl na práci nic jiného, než pozorovat obrazovky, na kterých byla stále ještě vidět Quinta.
Imar Arcus vjel s transportérem dovnitř a spojil výpusť tlakové kabiny, která bezprostředně přiléhala k můstku, s kontejnerem. .Hned poté jsme viděli, jak se Maahkové objevují za průhlednými stěnami kabiny. Zuřivě gestikulovali. Arcus zavřel výpusť a vyjel s vozem ven.
„Když si pospíšíš, můžeš ho ještě před transmiterovým skokem zavézt do hangáru," řekl Sörlund. Major zapnul automatické řízení a s translátorem se vydal ke kabině.
„Málem mě zabili," informoval jsem ho.
Sörlund nevypadal nijak znepokojeně. Buď si myslel, že se beze mě obejde, nebo Jejich pokusu nepřikládal žádný zvláštní význam.
„Za chvíli proletíme transmiterem," informoval Sörlund Maahky pomocí překládacího přístroje.
„Požadujeme, abyste nám předali velení," zněla překvapivá odpověď." Říkáte, že jste vyjednavači, Od teď se budete řídit našimi pokyny."
„Jsme vyjednavači, ale ne žebráci," prohlásil Sörlund. „My velíme téhle lodi a tak to taky zůstane."
Zdálo se. Že jeho rozhodnost udělala na Maahky dojem. Viděli jsme, jak spolu zuřivě diskutují.
Když se znovu ozval jejich mluvčí, učinil nám novou nabídku.
„Mohli bychom se poradit o každém rozhodnutí. Kdybyste udělali chybu, mohlo by to být nebezpečné."
„Zapomínáte, že jste všichni jen obyčejní vojáci," řekl jim Sörlund laskavě. „Nebudeme se švární radit o našich rozhodnutích. Naše plány podrobně vylíčíme vašim nadřízeným."
„Litujeme vašeho jednání," odpověděl Maahk, který vystupoval jako

mluvčí. „My i vy se tak dostaneme do velkých potíží."
, Jaktomu máme rozumět?"
Metanové spolu znovu diskutovali, než odpověděli.
„To se dozvíte jen tehdy, když přistoupíte na určité podmínky."
Vložil jsem se do toho. „Měli bychom na ně trochu tlačit, Halgore."
„Myslím, že to nemá cenu. Jsou dost tvrdohlaví. Nezapomeň, že nemají vůbec žádné city. Jednají Čistě pragmaticky. Přál bych si, abychom zjistili víc."
Bylo na čase, abychom dostali injekci s prostředkem, který zmírní nadcházející transmiterový šok.
„Myslete neustále na to, že na úspěchu vaší mise závisí osud miliard lidí," řekl nám Mercant. Usmál jsem se. V posledních hodinách jsem myslel jen na sebe a své přátele. I odsouzenec k smrti je jen člověk,
O několik vteřin později prolétl ALTAI transmiterem a byl nepředstavitelnou energií vymrštěn do absolutní nicoty.

* * *

Nebylo to náhlé probuzení, ale neúnavný boj s bezvědomím, které slibovalo osvobození od bolestí, jež mučily mé tělo. Mercant nás na tento šok připravoval, ale je něco jiného, slyšet o něm, a něco jiného ho zažít.
Donutil jsem se otevřít oči a narovnal jsem se na sedadle.
Sörlund už kontroloval hodnoty na panelech. Obdivoval jsem ho.
Vedle mě se se sténáním probouzel Cole Harper. Také Arcus a Son-Hao přicházeli pomalu k sobě. Podvědomě jsem zalétl pohledem ke speciální kabině pro Maahky. Viděl jsem, jak se tam pohybuje pět postav. Byly mi stále odpornější. Myšlenka, že brzy budu pohromadě s tisícovkami Metanů, mi nedělala vůbec žádnou radost.
„Kde jsme, Halgore?" zeptal se s námahou Cole Harper.
Sörlund si vydechl a opřel se pohodlně v křesle.
„Myslím, že jsme v centrální dutině Hororu," řekl.
„Podléháme rotačnímu efektu?" chtěl vědět Arcus.
„Těžko říct. Hned se to dozvíme. Jestli transmiter funguje správně, musíme vyletět šachtou."
ALTAI byl nyní bezmocný balónek, s nímž si pohrávala nekontrolovatelná energie. Žádné zrychlení
by nás nemohlo zachránit, kdybychom začali rotovat kolem energetického jádra, které tvořilo vlastní střed dutého světa.
V této situaci působil Sörlundův klid jako balzám. Nepřipustil

žádnou paniku. Jen na Maahky, kteří z neznámých důvodů pobíhali v kabině sem a tam, Sörlundův klid nepůsobil.
Na obrazovkách jsme stále ještě nemohli rozeznat žádné podrobnosti. Někde v prázdném prostoru byl:
ANDROTEST Úl. Plukovník Pavel Kotranov, velitel lodi, Čekal na naši zprávu. Podíval Jsem se na svou protézu. Snad budu mít příležitost použít hypervysílač, až se dozvíme něco^ o tom, proč se tu shromažďuje maahkská flotila.
„Rychlost lodi se nemění," oznámil nám Sörlund. „Motory nereagují na pokusy o zrychlení."
„Co budeme dělat?" zeptal se Son-Hao zmateně. „Vždyť ani přesně nevíme, kde jsme.
Sörlund nakrmil centrální počítač daty, která jsme měli k dispozici. O několik vteřin později dostal odpověď.
„Je to Horor,'* řekl spokojeně. „Jsme u cíle."
ALTAI se mocně otřásl. Měly ho ve své moci tajemné síly.
„Loď zrychluje," konstatoval Sörlund.
Stiskl jsem rty. Teď jde o to, jestli
budeme ve středu Hororu rozerváni na cucky, nebo jestli se šachtou dostaneme na povrch. Pravděpodobnost, že všechno půjde hladce, nebyla moc vysoká, neboť nikdo nevěděl, jak transmiter na Hororu za normálních okolností reaguje na zásilku ze soustavy Twin.
ALTAI byl stále rychlejší. Počítač znovu vyplivl nějaké výsledky. Sörlund po nich sáhl.
„Vyletíme jižní polární šachtou," řekl.
Ptal jsem se sám sebe, co nás asi Čeká na povrchu planety. Jestli obrazovka v přepínací stanici na Quintě nelhala, musely tam být tisíce vesmírných lodí. Jak budou maahští velitelé reagovat, až se objeví ALTAI?
Sörlund vstal a šel ke speciální kabině.
„Dostali jsme se do Hororu," řekl Maahkům pomocí translátoru, „Jakmile se ukážeme na povrchu, musíte se pokusit spojit s vašimi veliteli."
„To uděláme," odvětil mluvčí Maahků.
Sörlund a já jsme si vyměnili překvapený pohled. Proč byli Maahkové najednou tak ochotní? Uvědomili si, že se nenecháme ovlivnit nebo měli jiné důvody?
Pro člověka byl Maahk těžko čitelný. Zcela jiná a cizí mentalita těch-

to tvorů byla pro inteligentní bytost řídící se pocity nepochopitelná.
ALTAI uháněl obrovskou šachtou podél jednotlivých pater. V této gigantické pasti bojovali Perry Rhodan a jeho přátelé o život, tady se z nich stali dva milimetry velcí mikrolidé, než se konečně dokázali osvobodit. Všechny tyto události, které se odehrály v soustavě Horor, měly být pro naši malou skupinu varováním
Sörlund pozoroval přístroje. Zatím probíhalo všechno tak, jak jsme si přáli. Mohou-li odsouzenci k smrti vůbec mluvit o štěstí, pak jsme ho měli.
ALTAI vyrazil ze šachty do volného vesmíru. Ve stejné chvíli opadlo zrychlení. Pulec zpomalil a nakonec letěl docela pomalu.
Cekal jsem, že uvidím stovky cizích lodí, ale skutečnost mi vyrazila dech Prostor kolem Hororu byl gigantickými loděmi doslova zaplněn.
„Podívejte se na to!" procedil Cole Harper mezi zuby. „Podívejte se na to a uvědomte si, co se stane, jestli se dostanou do naší galaxie."
Allan D. Mercant nám podrobně popsal metanské lodi, které měli Pozemšťané možnost vidět. Podle jeho slov dávali Maahkové přednost Štíhlým formám. Tady však byly zčásti shromážděné přes dva kilometry dlouhé a několik set metrů široké lodi.
„Dobré nebe, odsud musíme zmizet, Halgore!" řekl Son-Hao.
„Z vojenského hlediska jsme teď nula," řekl major. „Ale to není důvod k ukvapenému útěku. Zdá že, že naši Maahkové jsou taky pořádně rozčileni."
Sörlund se nestaral o flotilu bitevních lodí a Šel ke speciální kabině. Zapnul translátor.
Ale dřív, než stačil cokoli říct, ozval se hlas jednoho ze zajatců.
„Varovali jsme vás." Maahk mluvil velmi rychle. „Mamě se snažíme spojit s těmito loděmi."
„Jsou to přece lodě vašeho národa," řekl Sörlund překvapeně. „Proč tedy nereagují?"
„Předejte nám velení. Pak se pokusíme zachránit, co se ještě zachránit dá," zněla záhadná odpověď.
„Nemá smysl, abychom o tom dál mluvili," odmítl Sörlund. „Zatím na nás nikdo nezaútočil, i když nás bezpochyby lokalizovali. To znamená, že o nás mají zájem."
„Varujeme vás!" řekl Maahk. „Nejste schopni přehlédnout situaci."

.Jistěže ne," souhlasil Sörlund. „Ale budeme se snažit něčeho dosáhnout. Zatím můžete pokračovat ve svých snahách spojit se s vašimi přáteli."
„Z nějakého důvodu jsou nervózní," řekl Sörlund zamyšleně, když se vrátil na své místo. „Skoro to vypadá, jako by se těch lodí báli."
„To je nelogické," namítl Son-Hao. „Jsou si teď jisti, že se útěk podařil. „Proč by se měli bát?"
„Ty lodě nereagují na jejich pokusy o kontakt," vysvětlil Sörlund.
„Nestarají se dokonce ani od nás," nadhodil jsem.
Mlčky jsme pozorovali černé obří lodě. ALTAI byl bezpochyby už dávno lokalizován. Pohled na obrovskou flotilu měl v sobě něco hrůzného. Lodě stály úplně klidně v prázdném prostoru, jako by se nemohlo přihodit nic, co by je probralo z letargie.
„Jednoduše nás ignorujou," konstatoval Cole Harper. „Neútočí na nás ani se nepokoušejí o kontakt."
„Nechce se mi věřit, že by se tady připravovala invaze do galaxie," řekl seržant Imar Arcus. „Jaký úspěch si Maahkové slibují od takovéhoto podniku?"
„Bohužel neznáme důvody téhle operace," řekl Sörlund. „Nevíme nic o pánech Andromedy a o jiných národech z okolních galaxií.
„Myslíš, že Metanové jsou identičtí s *Mistry ostrovní* zeptal se Son-Hao
/ „Ne," řekl Sörlund okamžitě. „Víme toho o transmiterových pastech hodně. Po válce proti Arkonidanům se Metanové nemohli tak rychle vzpamatovat, aby vytvořili taková zařízení."
„Od té války už uplynuly tisíce let," namítl Arcus.
„Co jsou tisíce let ve vývoji národa v rámci universa? Metanům nejspíš trvalo několik století, než se vůbec vzpamatovali z porážky."
Vstal a šel k hyperkomovému vysílači.
„Vyšleme krátký impuls," navrhl. „Možná to vyvolá reakci maahkských velitelů."
Doufal jsem, že tou reakcí nebude zničení ALTAIE. Ale nemohli jsme přece čekat věčně, jestli se Maahkové uráčí jednat. V Mléčné dráze čekali na naši zprávu.
Věděli jsme sice, že Maahkové tu mají obrovské množství lodí, ale vůbec jsme netušili, jestli skutečně plánují invazi do Mléčné dráhy.
Sörlund vyslal krátký impuls, která pak v desetivteřinových intervalech opakoval. Čekali jsme.

Pět Maahků ve speciální kabině nás sledovalo s rostoucím zájmem. Klepali na stěnu, aby vzbudili naši pozornost. Sörlund pokrčil rameny a zapnul translátor.
„Co se děje?" zeptal se ostře.
„Nesmíte vysílat," varoval nás mluvčí Maahků. „Může to vést ke komplikacím."
„Komplikace?" zabručel major kousavě. „Co se nám ještě v naší situaci může stát?"
„Můžete zemřít," prohlásil Maahk.
Sörlund se zle usmál. „Zemřít?" opakoval ironicky. „Co si myslíte, že to slovo pro mě a mé přátele znamená?"
„Pozemšťané dají na city. Bojí se smrti víc, než čehokoli jiného."
„My," řekl Sörlund klidně, „se smrti nebojíme."
„Pro rozumného tvora je smrt nelogická. Musí proti ní bojovat všemi prostředky, až do poslední chvíle." řekl Maahk.
„To děláme," opáčil Sörlund. „Bojujeme."
Začal jsem se bát, že se rozhovor stočí do filozofické roviny, ale Sörlund translátor zase vypnul. Maahkové byli nervózní. Byli teď ohroženi stejně jako my. Museli mít důvod, proč na nás pořád naléhali, abychom jim předali velení. Kam by s ALTAIEM asi letěli?
Sörlund se zadíval na hyperkomový vysílač.
„Nic," zamumlal nadporučík Cole Harper. „Jeden by řekl, že nás ještě neobjevili."
„Myslím, že se kapitáni nejdřív zeptají v hlavním štábu, co se s námi má stát," řekl Imar Arcus.
„To Je velmi pravděpodobné," souhlasil Sörlund.
Maahkové v superlodích kolem Hororu teď museli vědět, že na palubě malého Pulce, který se vynořil z transmiteru, je pět příslušníků jejich národa v nedůstojných podmínkách. Proč nic nepodnikli, aby zajatcům pomohli? Metanové si nemohli myslet, že jsme přiletěli v tak směšné lodi, abychom na ně zaútočili nebo se pokoušeli o špionáž. Museli vědět, že pro naši přítomnost zde existuje zcela speciální důvod.
Proč se o něj nezajímali?
Byli si svou věcí tak jistí, že nepovažovali za nutné spojit se s námi?
Běžela už invaze na plné obrátky?
Na žádnou z těchto otázek jsme neměli odpověď,
Mercant věděl, že nám dal ďábelsky těžký úkol. Ptal jsem,se sám

sebe, proč jsem neztratil odvahu. Od začátku bylo jasné, že zřejmě nebudeme mít Šanci dovést tu věc ke zdárnému konci. Ze všech agentů Solární rozvědky pokud jsme se vůbec mohli považovat za agenty jsme dostali nejobtížnější práci. A to jen proto, že náš osud byl už dán.
„Cole," ozval se major Sörlund, „vyšleme ještě jeden impuls."
Harper poslechl. Všech pět Maahků stálo těsně u stěny kabiny a dívalo se ven. Pomalu jsem si začal přát, aby nás jedna z těch superlodí napadla. To věčné čekání mě ničilo.
Vstal jsem.
„Co je, Hegete?" ptal se Sörlund. „Jsi nervózní?"
Dal jsem si práci, abych opětoval pohled jeho modrých očí. V obličeji mu zacukalo. To mohlo mít různé důvody. Ze všeho nejméně bych čekal, že Sörlund je také nervózní.
„Navrhuji, abychom konečně něco podnikli," řekl jsem. „Impulsy nic nevyřeší."
„A co máš na mysli, měli bychom
zaútočit na jednu maahkskou loď?" zeptal se ironicky poručík Son-Hao.
„Předejme Maahkům velení na naší lodi," navrhl jsem. „Když to bude nebezpečné, můžeme kdykoli zasáhnout!"
Sörlund zkřížil ruce na hrudi a dlouho mlčel.
„Můžeme to zkusit," řekl pak neochotně.
Vstal z křesla a sáhl po translátoru. Viděl jsem, že Maahkové jsou napjati. K plánovanému rozhovoru s pěti zajatci však už nedošlo.
Cole Harper, který pozoroval kontrolky, vykřikl.
Dvěma kroky byl Sörlund zpět na svém místě.
ALTAI byl uchopen oranžovým paprskem.
„Vypadá to, jako by nás chtěl někdo nenápadně dostat odsud pryč," řekl Sörlund suše.
Motory Pulce zavyly, když je Sörlund zapnul na plný výkon. Stěny se zatřásly. Lokátory praskaly a bzučely.
„Nemůžeme pryč!" křičel Sörlund.
Držel řízení, ale ALTAI nereagoval. Plný výkon motorů nezmohl proti transmiterovému paprsku nic.
Planetu Horor obíhala tři slunce typu G l. Samotná planeta neměla vlastní rotaci. Tři slunce neměla žádná jména, nesla označení A, B a C. Obíhala dutou planetu v konstantní vzdálenosti 95 miliónů

kilometrů
Trojčata tvořila exaktní trojúhelník.
„Míříme do sluneční aglomerace!" křičel Halgor.
Projela mnou bolest přísterné intenzity. Žhnoucí teplo zaplavilo mé tělo. Předměty před mýma očima se začaly rozplývat. Řítili jsme se do sluneční aglomerace. Pak jsem bolestí omdlel.

* * *

Moje první myšlenka po probuzení byla: ať už si mám Medúzin mor, ale téhle věci už mám dost! Ať nás Sörlund dostane zpátky na ASTO IV. Jak absurdní byl ten nápad jsem pochopil o několik vteřin později, když pominul transmiterový šok a já jsem znovu mohl jasně myslet. Byli jsme... Ano, kde jsme vlastně byli?
„Tři modří obři," říkal právě Sörlund. „Jak jsme očekávali, tvoří rovnoramenný trojúhelník."
„Obři?" zasténal jsem. „Dobré nebe, Halgore, kde to jsme?"
„V jiné transmiterové stanici," odpověděl ochotně Cole Harper.
„Transmiterová stanice?" opakoval jsem. „To není zrovna vyčerpávající odpověď."
„Měl bys ještě trochu trpělivosti, seržante?" zeptal se Sörlund laskavě. „Zadal jsem počítači teprve pár dat." Obři, o nichž major mluvil, byla tři modrá slunce, mezi nimiž jsme se rematerializovali. Lokalizátory udávaly, že tu musí být leště mnoho jiných hvězd.
„Nemyslím, že jsme v naší galaxii," oznámil Sörlund. „Nic ani nenasvědčuje tomu, že jsme vyletěli v jedné z kontrolních stanic, kterých je v prázdném prostoru mezi Mléčnými drahami jak známo plno."
„Přál bych si," řekl Arcus, „aby ses vyjadřoval trochu přesněji."
Sörlund láskyplně poklepal na počítač, který jen nezřetelně zabručel.
„Když nejsme ani v naší galaxii ani ve stanici v prázdném prostoru, pak je tu vlastně jen jediná možnost:
Andromeda!" řekl Harper stísněně.
, Je tu ještě jedna možnost, která bude asi ta pravá," řekl Sörlund a vylovil z počítače dlouhý plastikový pásek.
„Pánové," prohlásil zdviženým hlasem, „nacházíme se s největší pravděpodobností ve středu satelitní galaxie Andromedy, v galaxii Andro-Alfa."
„No prosím!" ujelo mi. „Tím pádem patříme k nejzcestovalejším mužům Impéria."

„Maahkové!" vykřikl Son-Hao. „Maahkové jsou pryč!"
Utíkal jsem ke kabině. Za průhlednou stěnou nebylo nic vidět.
„Výpusť je zavřená," řekl jsem.
„Nevěřím na strašidla," poznamenal Sörlund. „Nemohli se rozplynout do vzduchu. Kdyby opustili kabinu, museli by udušení ležet před výpustí."
„Ale v kabině nejsou," zdůraznil Son-Hao. „To nemá žádné vysvětlení."
„Někdo z nás se tam musí podívat," rozhodl Sörlund. „Než začneme prohledávat okolí, musíme zjistit, co se tam stalo."
Vytáhl jeden z našich speciálních obleků, v nichž jsme se mohli pohybovat i na takzvaných metanských světech.
„Podívám se tam," navrhl Imar Arcus ochotně.
Major zaváhal. „Myslím, že bude lepší, když do kontejneru půjde Hegete. Může použít deflektor v protéze, bude-li třeba."
„Mám pocit, že se mě chceš za každou cenu zbavit," vyčetl jsem majorovi. „Když tam chce Imar dobrovolně, tak mu nebraň."
„Seržante Hegho!" řekl Sörlund.
Arcus mi podal oblek. Připevnil jsem si helmu. Zkontroloval jsem přívod kyslíku. Pak jsem otevřel vnější dveře do speciální kabiny a vešel do výpusťové komory. Chvíli Jsem tam nerozhodně stál. Zvenčí to vypadalo, že Maahkové zmizeli, ale nebylo pro to logické vysvětlení. Jestli jsou pryč, tak ale určitě nastražili v kabině past. Pokud v kabině zůstali a nějakým záhadným způsobem se stali neviditelnými, pak životní dráha nového agenta rozvědky Hegete Heghy skončí velmi záhy. Vzdychl jsem. Pak jsem stiskl tlačítko na vnitřních dveřích. Udělal jsem krok dovnitř a ohlédl se na průhlednou stěnu. Zasáhl mě ledový strach. Neviděl jsem na můstek! Maahkové stěnu zneprůhlednili a to mohlo znamenat jen jediné: že jsou stále ještě v kabině.
Nestačil jsem se dát na útěk. Popadly mě silné paže a vtáhly mě dál do kabiny. Udělali jsem chybu, která mě mohla stát život.
Jeden z Metanů zvedl translátor a promluvil do něj. Mluvil kraahmacky. Pochopitelně nevěděl, že rozumím každému slovu.
„Máme vašeho přítele. Teď se můžeme bavit o našich podmínkách."
Po těchto slovech přistoupil jeden z Maahků ke stěně a otřel z ní tenkou vrstvu. První, co jsem uviděl, byl Sörlundův obličej.
„Chci mluvit se svým přítelem," požádal major.

Maahk ochotně podržel translátor v mé blízkosti.
„Tak co, Halgore?" vypravil jsem ze sebe.
„Pokoušejí se nás vydírat," řekl Sörlund rychle. „Musí ti být jasné, že na to nemůžeme přistoupit. Musíme je dostat pod tlak."
„Počkej!" zasyčel jsem. „To pro mě může být zatraceně nepříjemné."
„Jde o to, abys neztratil nervy, chlapče," řekl Sörlund přátelsky.
Bylo mi jasné, že už má plán.A byl dost tvrdohlavý na to, aby ho provedl a nebral přitom ohledy na mou situaci.
„Ještě máme šanci, pokud nám předáte velení," řekl Maahk Sörlundovi. „Je důležité, abychom řídili loď my!"
„Nenecháme se vydírat," odpověděl Sörlund rozhodně. „Varujeme vás. Okamžitě pusťte našeho přítele."
Maahk vypnul translátor a otočil se ke svým spoluzajatcům. Mluvil kraahmacky.
„Slyšeli jste, co řekl Pozemšťan. Víme, jak blízko smrti jsme. Co uděláme?"
Mluvili jeden přes druhého. Rozuměl jsem jen útržkům.
„Pokusím se Pozemšťana přemluvit," řekl nakonec jejich mluvčí. Vzal si translátor.
„Jestli nepřistoupíte na naše podmínky, zabijeme vašeho přítele," oznámil.
^ „Jakmile ho zabijete, vpustíme do vaší kabiny kyslík," vyhrožoval Maahkům Sörlund „Budu počítat do deseti, pak musí být náš přítel na cestě k nám."
Maahky výhružka nijak nevyděsila, Zatímco Sörlund začal počítat, diskutovali spolu.
„Osm," řekl Sörlund. „Imare, otevři vnější dveře výpusti." Zoufale jsem bojoval se železným stiskem. Mamě.
„Devět," řekl Sörlund klidně.
„Počkejte!" vykřikl mluvčí Maahků. „Pustíme ho."
Strčili do mě a já se potácel k výpusti. Vydechl jsem si teprve, když jsem byl pryč z kabiny.
„Nechal bys je, aby mě zabili," řekl jsem hněvivě Sörlundovi.
„Myslím, Hegete," řekl Sörlund unaveně, „že jsi naše poslání pořád ještě nepochopil. Odešli jsme z ASTO IV s vědomím, že nasadíme životy při riskantní operaci. Perry Rhodan potřebuje naléhavě naše informace."
„A ty si myslíš, že stojí za to kvůli nim obětovat život jednoho z

tvých přátel?" zeptal jsem se tiše.
„Ano," odpověděl Sörlund. „Ano, to si myslím. Tato víra se však nezakládá na neúctě k vašim životům, ale na skutečnosti, že jsme odsouzeni zemřít."
„Měl jsem v té kabině strach," řekl jsem. „Když tě bezprostředně ohrožuje smrt, zdá se ti cenný každý den, který ještě můžeš získat."
„Nechtě toho!" řekl Son-Hao. „Máme teď důležitější věci na práci, než se hádat."
„Především bychom měli zjisti, proč jsou Maahkové tak nervózní," navrhl Cole.
Sörlund se otočil k počítači. „Ta tři slunce jsou od sebe vzdálená pět miliónů kilometrů," řekl. „Bezpochyby máme i tady před sebou umělý výtvor. Budeme mu říkat Alfa-Centra," navrhl.
Maahkové stáli za stěnou a dávali nám znamení. Věděli zcela jistě mnohem víc, než my, ale podmínky, za nichž nám chtěli své znalosti předat, byly pro nás nepřijatelné.
Sörlund netrpělivě zabručel. „Vůbec se mí nelíbí, že nemůžeme o ničem rozhodovat. Nemůžeme už ALTAI vůbec řídit. Někdo má s námi přesné plány. Možná jsme někde očekáváni."
Vytáhl z počítače další dva plastové pásky. „Tady máme náš cíl!" vyhrkl. „Je to jediná planeta, která krouží kolem tří modrých obrů."
„To ona přitahuje ALTAI?"
„Něco na jejím povrchu," odpověděl mi Sörlund. „Ta planeta je vzdálená od každého ze tří sluncí v průměru padesát miliónů kilometrů," dodal.
„Je to tedy horký svět," domníval se Harper.
Vzpomněl jsem si na Mercantovo školení. Šéf rozvědky nám řekl, že Maahkové žili na horkých metanových světech. Blížili jsme se k jednomu z nich?
„Pokusíme se vysvobodit z toho vlivu," oznámil Sörlund. „Třeba se nám podaří přistát někde, kde nás nečekají."
Pak se s translátorem vydal k Maahkům. Působili rezignovaně.
„Můžete nám říct, co nás Čeká na planetě, k níž jsme přitahováni?" zeptal se.
„Je příliš pozdě na mluvení," odpověděl jeden z Metanů.
„Patří ta planeta k základnám vašeho národa?" ptal se Sörlund zatvrzele. „Budeme tam konečně moci navázat kontakt s vaší vládou?"
„Jednali jste dosud velmi nemoudře," vyčetl nám mluvčí Maahků.

„Teď se musíme pokusit najít uspokojivé řešení."
Sörlund pokrčil rameny a odešel.
„Planeta má vlastní rotaci a průměr osmdesát Šest tisíc kilometrů," oznámil nám Sörlund nejnovější údaje z počítače „Nevypadá ale na kyslíkový svět."
„Takže je to planeta Maahků?" tipoval Arcus. „Planeta s, pro nás, jedovatou atmosférou."
Hodnoty, které Sörlund vzápětí obdržel, potvrdily naše odhady. Planeta, kterou jsme nazvali Alfa-Centra, měla pro Maahky doslova ideální podmínky. Průměrná teplota 82 stupňů Celsia, gravitace 2,45 g. Kolem své osy se Alfa-Centra otočila zhruba za dvacet osm hodin. Atmosféra se skládala z vodíku a byla obohacena amoniakovými a metanovými plyny. Naše přístroje zaregistrovali rovněž křemík a síru.
„Čeká nás nehostinná planeta," řekl Harper. „Snad budou její obyvatelé trochu přívětivější."
Maahkové znovu začali vysílat, i když v dohledu nebyla žádná loď. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že
jsou z toho, co se děje, ještě zmatenější, než my.
Alfa-Centra už zaplňovala celou obrazovku. ALTAI zpomaloval.
„Nejspíš přistaneme v blízkosti nějaké pozemní stanice," oznámil Sörlund. „Imare, bude lepší, když připravíš naše tlakové obleky. Je možné, že budeme okamžitě po přistání muset vystoupit."
„Maahkové stále ještě vysílají," sdělil nám kapitán Cole Harper. „Používají jeden určitý kód Impulsy se často opakují, takže se může jednat i o jednoduché signály."
Sörlund stáhl obočí. „Rád bych věděl, proč nedostávají odpověď. Zneklidňuje mě to. Že by jejich vůdci tušili past?
„Past, Halgore?" zasmál se krátce poručík Son-Hao. „Co by jim ALTAI mohl udělat?"
„Jistá opatrnost by odpovídala jejich mentalitě," řekl Sörlund zamyšleně. „Očividně nás nejprve chtějí dostat na určité místo, než se s námi spojí."
Nic neprobíhalo tak, jak jsme to naplánovali. Byli jsme tak daleko od Mléčné dráhy jako nikdy předtím, tak daleko, že můj hyperkomový vysílač nemohl dosáhnout k ANDROTESTU III. Kotranov bude čekat mamě.
Maahkové nepřetržitě vysílali. Na obrazovce jsme viděli první

obrysy povrchu Alfa-Centry. Tmavé stíny
mohly být pohoří. ALTAI mířil na velkou skvrnu. Sörlund zjistil, že tam začíná paprsek, který nás celou dobu k planetě přitahoval. Jako člen posádky výzkumné lodi jsem často vstupoval na neznámé planety. Zúčastnil jsem se mnoha expedic. Vynucené přistání na Alfa-Centře se s nimi ale nedalo srovnat.
Blížili jsme se ke světu, který byl vzdálen téměř jeden a půl miliónů světelných let od naší domovské galaxie. Propast, která se rozevírala mezi námi a Mléčnou dráhou, byla nepředstavitelná.
„Řekni Maahkům, že přistáváme," poručil mi Sörlund. „Může to být trochu tvrdší."
Informoval jsem osvobozené zajatce pomocí translátoru. Neodpověděli. Stále byli plně zaujati vysíláním.
Ze světlé skvrny se mezitím vyklubala široká rovina, v níž šlo rozeznat temný stín. To musela být pozemní stanice
„Ta rovina je umělá!" vykřikl Sörlund. „V pozadí jsou vidět hory."
„U všech planet universa!" Harper se naklonil dopředu. „To je obrovský vesmírný přístav."
Teď jsme jasně viděli přistávací plochu. Byla tak obrovská. Že by se na ni vešly stovky superlodí pozemské flotily, ale nikde jsme neviděli žádnou loď. Plocha vypadala opuštěně. Zahlédli jsme černou budovu.
„Malá stanice," řekl Sörlund nevzrušeně. „Bezpochyby je spojena se slunečním transmiterem."
„Myslíš, že může pracovat jako transmiter?" ptal se Arcus.
„Ne, spíš má odchytávat vetřelce, jako jsme my."
„Nikde nejsou Žádné lodě," řekl Cole Harper stísněně. „Přitom bych přísahal, že nás budou Čekat."
ALTAI přistál naprosto měkce. Sörlund vypnul motory. Chvíli jsme všichni mlčky seděli. Pak začal Cole otáčet knoflíkem vysílače.
„Nic!" Otáčel rychle dál. „Ticho na všech frekvencích."
„O to aktivnější jsou naši přátelé," poznamenal Sörlund. „Pořád ještě vysílají, jako by jim šlo o život."
Son-Hao nám sdělil, že venkovní teplota činí 82 stupňů Celsia. Alfa-Centra vypadala jako ideální maahkská planeta. Mělo by se to tu Maahky jen hemžit.
Jenže na dohled nebyl ani jeden jediný.
^ ^ ^

Začali jsme provádět důkladná měření. Sörlund trval na tom, že si vezmeme skafandry. Považoval za možné, že budeme donuceni náhle opustit ALTAI.
V malé stanici nebyla živá bytost. Pracovala bezpochyby automaticky Přistávací plocha vypadala udržovaně. Vypadalo to, že tu často přistávají vesmírné lodě. Pokud se chceme dozvědět víc, budeme muset dříve nebo později odejít z ALTAIE. Dříve nebo později k tomu Sörlund dá rozkaz, tím jsem si byl jist. Možná nejdřív pošle pár robotů.
Ve výpočtech biopozitronického mozku na Luně představovala Alfa-Centra neznámý faktor. Nathan nepočítal s tím, že bychom mohli být zavlečeni do Andro-Alfy. Přitom teď se mi ta možnost nezdála tak nepravděpodobná.
„Možná Maahkům něco zabránilo, aby k nám přišli," řekl Cole Harper.
„Zabránilo?" Sörlund se zasmál. „Co by jim v tom mohlo zabránit? Že by neměli loď, kterou by sem mohli poslat?"
Harper si povzdechl. „Nemyslel jsem technickou zábranu," řekl tlumeně.
Sörlund hvízdl.
„Myslíš, že by jim mohl někdo bránit v tom, aby s námi navázali kontakt?"
„Je to jen nápad," přiznal Cole.
„Dost nepravděpodobný nápad," dodal Son-Hao.
„Není možné, že Metanové se řídí něčími rozkazy?" nadhodil Harper.
„Vyloučeno!" řekl Son-Hao. „Myslím, že tenhle národ kontroluje takřka všechny transmiterové stanice. Dokonce si pořád myslím, že Maahkové jsou identičtí s *Mistry ostrovů."*
„Diskuse jsou k ničemu, dokud o téhle planetě nebudeme vědět víc," zabručel Sörlund.
Major chodil po můstku sem a tam. Zadívali jsme se na sebe. Nedával Ěasto najevo svůj neklid.
„Možná nás jen chtějí nechat vydusit," řekl nakonec. „Když budeme pořádně nervózní, bude mít nad námi každý vyjednavač navrch."
I když jsem měl hodně živou fantazii, nedovedl jsem si představit flegmatičtějšího partnera pro jednání, než byl Sörlund.
Sörlund mávl rozhodně rukou. „No dobře," odfrkl, „začneme ještě

jednou od začátku. Hegete, ty o našem podniku píšeš zprávu. Snad nám to pomůže najít něco, co jsme přehlédli To, že jsme tady, musí mít logické vysvětlení."
Čím déle jsme však o tom hovořili, tím komplikovanější nám náš problém připadal, a tím záhadnější pro nás byly úmysly neznámých, kteří nás zavlekli do Andro-Alfy.
Nakonec řekl Sörlund: „Vidím, že budeme muset vyčkat, abychom měli jasno."
v
Řekl to klidně jako vždycky a jeho obličej se rozzářil, jako by právě našel kámen mudrců.
^ A ^
Přesný Čas našeho přistání na AlfaCentřejsem nezaznamenal, ale bylo to někdy odpoledne l. dubna 2401.
Teď jsme tedy tu, víc než jeden milión světelných let daleko od Země. Nevím, proč jsem se rozhodl nepokračovat ve své zprávě, ať už budoucnost přinese cokoli. Snad je to určitá rezignace vůči neznámé moci, která nás nyní ovládá. Ale tomu také nevěřím.
Energie, s níž jsme se pustili do svého úkolu, je pryč, a na její místo nastoupilo klidné odhodlání udělat všechno pro to, abychom zlepšili svou situaci.
Son-Hao řekl, že ALTAl bude nejspíš naší rakví, ale řekl to s úsměvem, který mi jasně ukázal, že tomu sám nevěří. Náš malý poručík je teď o něco klidnější a zralejší. Má ostřejší rysy ve tváři a jakoby špičatější nos.
Také na Harperově sportovní postavě jsou patrné útrapy posledních dní. Čtyriatřicetiletý biofyzik má tmavé kruhy pod očima.
A Imar Arcus? Jeho pevné tělo jako by bylo z jiné hmoty než my ostatní. Pořád je to dynamický, impulzivní muž. A přece je teď zamyšlenější,
v _J v/
než dřív.
I já jsem se změnil, cítím to. Už se tak často nesměju a musím si dávat pozor, aby Škádlení, na které jsou moji přátelé tak zvyklí, nepřerostlo v cynizmus.
S odsouzenci na smrt, kteří odešli z ASTO IV, už nemáme skoro nic společného.
Ale počkat! Je tu ještě major Halgor Sörlund.
Muž jako on se asi nemůže změnit. Ani vnitřně, ani navenek.

Pohybuje se pořád stejně neohrabaně jako mladý medvěd. Pořád se zkouší vyhnout každé práci. Všechno je takové, jak si to pamatuji z paluby výzkumné lodě 8080. Sörlund mi prostě stále připomíná anglického gentlemana, který se znuděně pohybuje svým klubem a nic ho nevyvede z míry. A nevidí důvod, proč by to měl kvůli nějakým Maahkům měnit.
Sedíme v ALTAIE, helmy skafandrů otevřené, protože chceme šetřit kyslíkem v agregátech.
Ostatní provádí další měření a výzkumy, zatímco já dokončuji tuto zprávu. Hory, které jsou vidět na obzoru, Sörlunda zaujaly. Možná tam brzy pošle expedici.
Pět Maahků stále ještě vysílá.
Vzpomínám na to, co řekl Sörlund, když jsme při jedné expedici společně vstoupili na planetu, kde ještě žádný člověk nebyl.
„Nic ve vesmíru není neměnné. Všechno podléhá zákonům prostoru a času."
Ano, Halgore, nic není neměnné ani ty ne.
Asi tak za pět až Šest týdnů se změníš v krystalickou sochu, pokud tě ještě dřív nezabijí neznámé inteligence.
Na co asi myslí Maahkové ve své speciální kabině?
Dobrá, seržante Hegete Hegho, dokonči svou zprávu, kterou pravděpodobně nikdy nebude číst žádný Pozemšťan. Vzpomeň si ještě jednou na přeplněné stadióny, kde jsi slavil své triumfy.
Dívám se na obrazovku, která mi ukazuje prázdné okolí ALTAIE. To ticho je tísnivé.
Snad bude jednoho dne někdo v této zprávě pokračovat, někdo, •kdo se dozví odpovědi na všechny naše otázky.
Doufám jen, že to bude Pozemšťan...